

ISSN 1334-4498

Antic

SLUGA BOŽJI DOBRI OTAC

GLASILO VICEPOSTULATURE SLUGE BOŽJEGA FRA ANTE ANTICA
God. XLIV. (2014.) < Broj 1-2 (153-154) < Cijena 15 kuna

**God XLIV (2014.) <>
Broj 1-2 (153-154)**

Za sve što se u ovom glasilu navodi ili naziva "čudo", "svetost", "svetac" i slično, to u duhu crkvenih propisa, treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu ovom izreći će konačni sud sveta Crkva.

Izdavač lista:

Provincijalat provincije
Presvetog Otkupitelja
Trg Gaje Bulata 3, HR - 21000 Split

Osnivač lista:

Franjevački samostan
Vrbanićeva 35, HR - 10000 Zagreb

Glavni i odgovorni urednik:

Dr. fra Josip Šimić

Uređuje Uredničko vijeće

Adresa uredništva:

Vicepostulatura Sl. B. fra A. Antića,
Vrbanićeva 35, HR - 10000 Zagreb
telefon: (01) 46 60 031
tel./fax: (01) 46 49 793
E-mail: sluga.bozjidao@gmail.com

List izlazi četiri puta godišnje ili dva puta kao dvobroj.

Novčane priloge za list i milodare slati na račun:

HPB - Hrvatska poštanska banka
2390001-1100028072
IBAN HR22 23900011100028072
SWIFT HPBZHR2X

Cijena: pojedinačno broju 10 kuna, inozemstvo 2,5 € ili 3,5 \$
Godišnja pretplata 50 kn, Europa 12 €, prekoceanske zemlje 20 \$

Lektor:

Prof. Domagoj Grečić

Grafička priprema i tisk:
DENONA, HR – 10000 Zagreb

ISSN 1334-4498

Naslovna stranica:
Otač Antić: detalj skice Jeronima Tišljara za vitraj u crkvi sv. Jeronima u Zagrebu, koji nije postavljen.

Zadnja stranica:
Vicepostulator sa subraćom u audijenciji kod svetoga Ivana Pavla II.

SADRŽAJ

- 3 Riječ urednika
- 4 Iz Generalne postulature
- 5 Proslava 43. obljetnice prijenosa tijela o. Antića
- 3 Proslava Antićeva 2014.
- 8 Trodnevница za Antićeve 2014.
- 9 Molitva vjernika za trodnevnicu i obljetnicu
- 10 Prvi dan trodnevnice.
Propovijed lic. o. fra Luke Livaje
- 13 Drugi dan trodnevnice.
Propovijed o. fra Leona Delaša
- 16 Treći dan trodnevnice
Propovijed mnp. o. provincijala fra Joška Kodžomana
- 19 Molitva vjernika za 49. obljetnicu
- 20 Antićeve 2014.
Propovijed bjelovarsko-križevačkog biskupa dr. mons. Vjekoslava Huzjaka
- 23 Duhovna obnova - Antićevi dani u Hrvatskoj katoličkoj misiji u Berlinu
- 33 Kanonizacija Ivana XXIII. i Ivana Pavla II.
- 35 Formula kanonizacije
- 35 Propovijed pape Franje
- 37 Životopis i značenje Ivana XXIII.
- 39 Životopis i značenje Ivana Pavla II.
- 42 Iz odgojiteljskog djelovanja Sluge Božjeg (1)
Pomoćnik magistru i lektor duhovnog bogoslovija
- 46 Karizme oca Antića (1)
Jedan dan života i rada oca fra Ante
- 49 Učitelj duhovnog života (1)
Poučavatelj primjerom
- 52 Vijesti iz Vicepostulature
- 52 Antićeve pismo jednoj obitelji
- 53 Hodočašća
- 53 Hodočašće s Raba
- 54 Hodočašće iz Splita i okolice
- 56 Zahvale i preporuke ocu Antiću
Pisma i telefonske zahvale
- 61 Drugi o ocu Antiću
- 62 Milodari, pretplate na list, honorari za Antićeve duhovne obnove

Fotografije: fra Marko Đerek, Boran Vigurić, Brankica Pahl-Ijina (Rab), Janet Nardelli Karaman (Split) i drugi.

Poštovani štovatelji i štovateljice oca Antića, dragi čitatelji!

Sve Vas srdačno pozdravljam prvi put u ovoj godini. Stavljam Vam u ruke ovaj dvobroj lista Sluge Božjega uz misli oca Antića: »Želim Vam posebno prosvjetljenje Duha Svetoga. Ja zahvaljujem Gospodinu da ste se dobro snašli i da Vam posli polaze za rukom. No, molim Vas, nemojte misliti po ljudskom shvaćanju i mišljenju. Ne budite navezani na prolazne ljudske forme koje ne ulaze u Vašu ni moralnu, ni socijalnu, ni intelektualnu vrijednost Više gledajte na Boga, na Njegovu svetu volju, na Njegov sveti zakon i zapovijedi« (AP III/22, 6).

U ovom dvobroju donosimo mnoštvo zanimljivih tema. Ponajprije Vam donosimo važnu vijest iz Rima o sretnom ishodu proučavanja svetosti života i junačkom stupnju kreposti oca Antića, od strane teološke komisije (komisije konzultora). Svi devet teologa konzultora jednoglasno su ocijenili da se kod oca Antića radi doista o svetosti života, o junačkom stupnju kreposti, o svetoj smrti i glasu svetosti. Njihove pismene ocjene – *Vota* broje ukupno 184 stranice i bit će s relacijom promicatelja vjere tiskane tijekom ove godine. Nakon toga slijedi proglašenje dekreta o krepostima i naslov *časni sluga Božji*.

Možete čitati o proslavi 43. obljetnice prijenosa tijela Sluge Božjega s Mirogoja u kriptu Majke Božje Lurdske. Donosimo izvještaj i propovijedi s trodnevnicu za 49. obljetnicu smrti Sluge Božjega. Budući da je ova godina posvećena obitelji, ovogodišnje Antićeve proslavili smo pod gesлом *Otc Antić apostol obitelji*. Propovjednici su bili lic. o. fra Luka Livaja, o. fra Leon Delaš i mnp. o. provincijal fra Joško Kodžoman. Donosimo i propovijed na samu 49. obljetnicu smrti Sluge Božjega mons. dr. Vjekoslava Huzjaka biskupa bjelovarsko-križevačkog. Svi su propovijednici, svaki na svoj način, progovorili o našim obiteljima. Nakon opisa ovogodišnje trodnevnicu i Antićeva donosimo iscrpni izvještaj o duhovnoj obnovi *Antićevi dani* u Hrvatskoj katoličkoj misiji u Berlinu.

Posvetili smo dosta prostora i kanonizaciji Ivana XXIII. i Ivana Pavla II. Nakon izvještaja o kanonizaciji možete pročitati formulu proglašenja svetima ove dvojice papa, zatim propovijed pape Franje i kratke životopise i značenje za Crkvu dvojice novih svetaca.

Dr. fra V. Kapitanović opisuje odgojiteljsko djelovanje Sluge Božjega u članku *Pomoćnik magistra i lektor duhovnog bogoslovlja*. Fra Matej Kuhar u članku *Jedan dan života i rada oca fra Ante* opisuje karizme oca Antića. Dr. fra V. Kapitanović u članku *Poučavatelj primjerom* piše o ocu Antiću kao učitelju duhovnog života.

Uz *Vijesti iz Vicepostulature* možete čitati i o *hodočasnicima s Raba i iz Splita*. Donosimo i *Pisamo oca Antića jednoj obitelji*. Također donosimo brojne zahvale ocu Antiću za primljene milosti, kao i što drugi pišu o ocu Antiću. Na kraju donosimo popis milodara, pretplata za list i honorare za duhovne obnove.

Na kraju zazivamo na Vas, posebno na naše obitelji, Božji blagoslov riječima oca Antića: »Bog Vas dragi ispunio svojim posebnim milostima i darovima, da ispunite svoje dužnosti na veću slavu Božju, na posvećenje Vaše i Vašeg potomstva i na dobro Svetе Crkve i našeg naroda« (AP III/16, 3).

Vaš fra Josip Šimić

OTAC VICEPOSTULATOR U RIMU

Otac Vicepostulator boravio je u Rimu, u Generalnoj postulaturi, od 12. do 19 veljače ove godine. Tom prigodom predao je Generalnom postulatoru ispravljeni i lektorirani tekst *Vota* – koji na 184 stranice na talijanskom jeziku sadrži pismene ocjene 9 članova konzultorske komisije (teološka komisija) za kauzu o krepostima sluge Božjega oca fra Ante Antića.

Komisija od 9 konzultora Kongregacije za kauze svetih (teologa perita) zasjedala je 26. studenoga 2013. godine. Na tom zasjedanju komisija je jednoglasnom pozitivnom usmenom ocjenom (9/9) prihvatile i potvrdila da je sluga Božji o. fra Ante Antić, kako to opisuje *Pozicija* o svetosti života, krepostima i glasu svetosti, doista u junačkom stupnju živio kreposti, živeći u svetosti, da je umro svetom smrću i da među vjernicima i njegovom redovničkom braćom postoji glas o njegovoj svetosti.

Da bi *Vota* bila tiskana, čeka se još relacija *promicatelja vjere*. Nakon tiskanja ocjene komisije – *Vota*, koja se očekuje krajem

ljeta ili početkom jeseni, ona će biti predana kardinalu prefektu iste kongregacije Angelu Amatu, koji će potom sazvati kardinalsку komisiju Kongregacije za Kauze svetih, koja će nakon što prouči poziciju i *Vota*, proslijediti ih Svetom Ocu, koji onda odobrava proglašenje *Dekreta o krepostima* i kandidatu dodjeljuje naslov *časni sluga Božji*.

Što se tiče mogućeg čuda po zagovoru Sluge Božjega, vicepostulator je razgovarao s generalnim postulatorom o dvjema mogućim potezima. Jedan je ponovno predložiti s novim nalazima i dokazima čudo koje je na nadbiskupskom duhovnom stolu u Zagrebu proučeno i prihvaćeno (1998.-2000.). Drugi je pronaći drugo moguće čudo i prije otvaranja moguće nove kauze o čudu na Nadbiskupskom duhovnom stolu donijeti u Rim svu potrebnu medicinsku dokumentaciju da je pregledaju medicinski stručnjaci, tj. medicinski periti koji rade za Kongregaciju za kauze svetih i nakon njihova pozitivnog mišljenja otvoriti novu kauzu o čudu.

Fra Josip Šimić

15. 12. 2013. PROSLAVA 43. OBLJETNICE PRIJENOSA TIJELA SLUGE BOŽJEGA OCA FRA ANTE ANTIĆA

Na treću nedjelju došašća, 15. prosinca, 2013. na večernjem euharistijskom slavlju, koje je predvodio o. gvardijan fra Mate Matić, svečano je proslavljenja 43. obljetnica prijenosa tijela sluge Božjega fra Ante Antića sa groblja Mirogoj u crkvu Majke Božje Lurdske. S njime je suslavio o. vicepostulator fra Josip Šimić, koji je na početku misnog slavlja pozdravio goste iz Splita, Zbor mlađih i Dječji zbor župe Gospe od Zdravlja, koji su uzveličali slavlje i sve štovatelje Sluge Božjega. Na kraju misnog slavlja o. vicepostulator zahvalio je ocu gvardijanu na predvođenju slavlja. Gosti iz Splita stigli su u dva autobusa: Zbor mlađih od 70 pjevača, koji je pjevao misu, i Dječji zbor, od 30 pjevača, župe Gospe od Zdravlja u Splitu, koji se je uključio u koncert nakon mise. Zborovi iz Splita nastupili su pod ravnjanjem svojega zborovođe maestra fra Stipe Grgata, a na orguljama ih je pratila njihova sviračica školska sestra Zorislava Radić. Zbor mlađih je na euharistijskom slavlju pjevao fra Stipinu *Missu coralis*. Uz pučke pjesme na misi su na prikazanju pjevali pjesmu *Attollite portas* Franza Xavera Witta, a za vrijeme pričesti pjesmu *Ave verum Camillea Saint-Sensa*. Nakon misnog slavlja i molitve na grobu Sluge Božjega održali su koncert na

kojem su izveli kantatu Andželka Klobučara *Smrt sv. Franje*.

U nadahnutoj propovijedi, koju donosimo u cijelosti propovjednik o. gvardijan fra Mate Matić progovorio je o duhovnom liku Sluge Božjega, o njegovim krepostima, o njegovu duhovnom vodstvu i posebno o njegovu karitativnom djelovanju, što se izvrsno poklopilo s nedjeljom Caritasa, koju je Hrvatska biskupska konferencija smjestila na treću nedjelju došašća. Propovijed donosimo u cijelosti. Na kraju koncerta otac gvardijan, koji je prije sadašnje gvardijanske službe bio župnik u župi Gospe od Zdravlja u Splitu, srdačno je zahvalio gostima iz Splita na njihovu uspјelom pjevačkom sudjelovanju u euharistijskom slavlju, kao i na koncertu nakon euharistijskog slavlja.

Hrvatin Daleković

Propovijed oca gvardijana fra Mate Matića

»Jesi li ti onaj koji ima doći ili drugog da čekamo?« Tjeskobno je pitanje Ivana Krstitelja, koji je Isusa - Jaganjca Božjega pokazao kao onog koji oduzima grijehu svijeta. Radosna Isusova vijest Ivanu glasi: »Slijepi progledaju, hromi hode, gubavi se čiste, mrtvi ustaju, siromasima se naviješta evanđelje.«

I mi sabrani večeras o 43. obljetnici prijenosa tijela sluge Božjega oca fra Ante Antića s Mirogoja ovdje u ovu našu kriptu Majke Božje Lurdske želimo javiti da se po Sluzi Božjem naviješta i živi evanđelje. U svojim spisima, pismima to je on potvrdio toliko puta kad bi se potpisivao Fra Ante = Isus. Što ga je to uzdizalo do takvog stupnja izražajnosti možda nam otkriva isusovac o. Ivan Kozelj koji kaže: »Bio je uistinu velik, ozbiljan i zreo muž, a imao je i do smrti sačuvao jednostavnu dušu djeteta. Bio je otkinut i daleko od svijeta, sav uronjen u Boga a u isto vrijeme sav otvoren prema ljudima i u djelotvornoj ljubavi sav nadvijen nad njihovim konkretnim problemima (...) Taj tako vidljivo u Boga uronjeni čovjek koji je hodao među nama kao živa i neprestana molitva, taj prodorni njegov pogled koji je Bogom rasvijetljen znao, na najveće čude-

nje, a katkad i zaprepaštenje čitati skrivene tajne srca, taj pognuti svećenik koji čedno gleda pred se a proročkom vidovitošću zna pokazivati put u budućnost, nadasve ta neiscrpiva majčinska dobrota združena, ako je trebalo s muževnom odlučnošću i energijom oca i čovjeka koji je svjestan da govori u Božje ime.«

Što mu je davalо takvu sigurnost i izgradenost duhovnog života. To je pouzdanost u Boga. Njegova skromnost, siromaštvo i strpljivost izvirale su iz takvog života. Pouzdanje u Boga bilo je odraz njegove žive vjere. On je čovjek kreposna života. Govori i piše o božanskim krepostima: vjeri, nadi i ljubavi, što je ovih dana u Rimu potvrdila i

komisija od 9 teoloških stručnjaka (konzultatora) Kongregacije za kauze svetih. Na to je Sluga Božji upućivao i svoje penitente kad im je savjetovao da promotre svoj prethodni život. Bog nikada ne uskraćuje svoje darove.

U službenom životopisu, za potrebe postupka, *Kristu suobličen*, piše Vicko Kapitanović: »Nada u Božju providnost ulijevala je Antiću smirenost posebno u vrijeme II. svjetskog rata i nakon njega, kada su otančali živeći i u uzornih redovnika, pa je njegova smirenost i predanje u Božju volju mnogim osobama dolazila kao melem.«

U vodstvu duhovnog života o. Antić je isticao ljubav prema Bogu i bližnjemu. Vršeći ovu Isusovu zapovijed čovjek izgrađuje kreposni život. Na to nas upozorava i sv. Pavao koji o ljubavi govori kao o vezi savršenstva (usp. Kol 3, 14) što je resilo i život o. Antića. Poput sv. Franje koji je otkrivaо i živio Kristovu ljubav i o. Antić ju je utkao u svoj život.

Danas je nedjelja *Caritasa* – kršćanske ljubavi prema bližnjemu, pa nas zanima kako je o. Antić živio i provodio karitativni život i karitativni pastoral. U knjizi *Tješitelj čudotvorni*, u poglavljju pod naslovom *Za dostojanstvo siromaha* – Živko Kustić kaže: »Zna se da je bio osobito osjetljiv za nevolje onih koji su se stidjeli tražiti ičiju pomoć. Ne smatrajući da se prave važnima za takve bi sam prosio. Očito je pazio da ne bude povrijedeno njihovo dostojanstvo. Zajedno s Bogom, onim biblijskim, on je nadasve cijenio dostojanstvo čovjeka. Pomagao je brojnim obiteljima hraniti i školovati djecu, ohrabriavao majke da rađaju. Mnogim je studentima i studenticama osigurao besplatno ljetovanje. Redovnički poglavari onih zajednica koje imaju kuće na moru ili u planinama morale su se bojati kad bi ih fra Ante zamolio ljetovanje za jednu osobu, jer redovito je s tom jednom dolazilo još dvoje ili troje, noseći fra Antino pismo u kojem bi darežljivog poglavara uvjeravao neka se ne srdi, da ti mladi ne traže mnogo, da će ih već nekako smjestiti. Posebno su zanimljivi

slučajevi kad je fra Ante insistirao da se ovoj ili onoj majci brojnije djece osigura odmor na moru. Ako drukčije nije išlo, on bi u razgovoru s uglednjim i imućnjim zagrebačkim intelektualcima i poslovnim ljudima najednom pružio ruku uz riječi: „Daj izvadi hiljadarku!“ Zbunjeni sugovornik redovito je vadio barem dvije, znajući uostalom da Antić točno zna koliko ih ima u novčaniku. Uopće je pokazivao veliko poštovanje prema majkama. Također mu je bilo važno da naši siromašni ali sposobni studenti ne prekidaju studij zbog neimaštine. Za njih se morao naći i stan i hrana i novac i ogrjev, za one najsposobnije i specijalizacija u inozemstvu. Nitko nikada neće saznati kako je fra Ante dolazio do svih tih novaca i drugih potrepština, do tolikih adresa na koje je potrebite slao za pomoć i imućne da pomognu. Kad bi počeo izlagati te naume i diktirati takve podatke, izgledalo je da opet upada u svojevrsni svestrački, iako sasvim ovozemni, zanos.«

Don Luka Depolo u svom izlaganju *Otac Ante Antić u službi Karitasa* kaže: »Osobita značajka karitasnog života i djelovanja u duhu Euharistije o. Ante Antića jest njegova temeljita, duboka i korjenita priprava za sudjelovanje u svakoj svetoj misi i za slavljenje svake svete mise. Zahvaljujući euharistijskom duhu, on postupa u karitasnom djelovanju Božjom metodologijom. To je metodologija u kojoj isповijedamo i ispovijesti vjere da je „Bog postao čovjekom“. Bog nas upućuje na čovjeka da otkrijemo Božje lice. Na o. Antića su snažno djelovale riječi Kristove apostolima „Dajte im vi jesti“.«

Otac Antić u karitasu nije nikada radio sam. Tražio je suradnike. Kao u prvoj Crkvi. Na taj način je vjernike, svećenike, redovnike poticao na odgovornost za druge. »A sada ti kćerce, sinko, učinite to i to.«

Evo nam divnih misli od o. Antića kako se pripremiti za Božić. Neka bude vidljiv Isusov dolazak na Božić i u nama. Molimo da Slugu Božjega vidimo uzdignuta na čast oltara i ubrojena među blažene i svete. Amen.

TRODNEVNICA I ANTIĆEVO 4. 3. 2014. U SVETIŠTU MAJKE BOŽJE LURDSKE U ZAGREBU

U svetištu Majke Božje Lurdske u Zagrebu svečano je proslavljen 49. obljetnica smrti sluge Božjega oca fra Ante Antića. Proslavi obljetnice prethodila je trodnevница. I trodnevница i sama obljetnice ove su se godine odvijale pod geslom: *Otac fra Ante Antić apostol obitelji*. Razlog zbog kojeg je izabrana ova tema jest Antićevo duhovno vodstvo brojnih obitelji, s kojima se susretao, dopisivao i koje je i duhovno i materijalno pomašao. Ova tema izabrana je i iz dva povoda. Prvi je to što je u našem društvu prošle godine ova tema bila temom referendumu i pokazala se kao tema od sudbinske važnosti za naš narod i sve građane Crkve. Drugi je što je Sv. Otac odlučio da se u Crkvi u ovoj godini posebno razmišlja i progovori o obitelji.

Prvi dan trodnevnice euharistijsko slavlje predslavio je i propovijedao o. fra Luka Livaja. On je pošavši od teme propovijedi: *Sakrament braka križ i blagoslov i gesla »Nosite svoj križ obiteljskog života«* (AP III/12, 6) progovorio o Antićevu nastojanju duhovno i moralno poduprijeti i pomoći obitelji koje su bile u krizi. Drugi dan trodnevnice euharistijsko slavlje predslavio je o. fra Leon Delaš. Tema njegove propovijedi bila je: *Sakrament braka mjesto posvete, a geslo Antićev poziv jednoj obitelji »Čuvajte svetost svojega braka«* (AP III/17,2). Treći dan trodnevnice euharistijsko slavlje predslavio je mnp. o. provincijal fra Joško Kodžoman. Tema njegove propovijedi bila je: *Djeca Božji blagoslov svakoga braka, a geslo »Ljubite svoju djecu ljubavlju samoga Boga«.* (Ap III/17, 2). S predslaviteljima su

svaku večer suslavili gvardijan o. fra Mate Matić i vicepostulator o. fra Josip Šimić. Sve tri večeri trodnevnicu crkvu su ispunjali brojni štovatelji o. fra Ante Antića.

Na samu 49. obljetnicu euharistijsko slavlje predslavio je mons. Vjekoslav Huzjak, biskup bjelovarsko-križevački. S njim je suslavilo 20 svećenika: mnp. o. fra Željko Železnjak, provincijal franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda, mnp. o. fra Nikola Barun, provincijal provincije franjevaca trećoredaca sv. Jeronima, mons. Zvonimir Sekelj, nadbiskupov delegat za grad Zagreb, dr. o. Jakov Mamić, karmeličanin, generalni vikar Vojnog ordinarijata, dekan trnjansko-maksimirskog dekanata preč. Josip Golubić, gvardijan franjevačkog samostana na Kapitolu o. fra Zdravko Lazić, gvardijan franjevačkog samostana hercegovačke provincije Uznesenja Marijina u Zagrebu-Dubravi dr. o. fra Blaženko Tomić, postulator kauze blaženog Alojzija Stepinca mons. dr. Juraj

Batelja, postulator kauze bl. Augustina Kažotića, dominikanac dr. o. fr. Marijan Biškup, postulator kauze blaženog Ivana Merza i sluge Božjega Petra Barbarića isusovac pater dr. Božidar Nagy, postulator kauze sluge Božjega o. fra Alekse Benigara, dr. fra Ratko Radišić. Još su suslavili mons. Lovro Cindorić, don Ante Rotim, don Stipe Dukić, gvardijan o. fra Mate Matić, župnik o. fra Nikica Ajdučić, o. fra Marko Prpa voditelj hrvatske katoličke župe u Ljubljani, o. fra Leon Delaš, o. fra Luka Livaja i vicepostulator dr. o. fra Josip Šimić. U velikom broju okupljenih štovatelja o. fra Ante Antića, koji su ispunili kriptu Majke Božje Lurdske, našao se i lijep broj njegove rodbine.

Tema propovijedi mons. Huzjaka bila je: *Božja milost, blagoslov i temelj braka*, a geslo ulomak iz Antićeva pisma jednoj obitelji: »*Bog Vas dragi ispunio svojim posebnim milostima i darovima, da ispunite svoje dužnosti na veću slavu Božju, na posvećenje Vaše i Vašeg potomstva i na dobro Svetе Crkve i našeg naroda*« (AP III/16, 3). Mons. Huzjak je naglasio da nas Bog, i na ovom

slavlju, dariva svojom milošću i drugim darovima, upravo onako kako je to o. fra Ante Antić želio mnogim obiteljima koje je vodio i upućivao ih da jedni drugima služe u svojim obiteljima, koje su na tom svetom mjestu uzdignute na dostojanstvo sakramenta. Polazeći od pisama obiteljima oca fra Ante, mons. Huzjak je naglasio da su bračni drugovi kao i njihova djeca pozvani na posvećenje. Propovijed je zaključio sljedećim riječima: »*Možemo biti radosni vjesnici Krista Gospodina i milosti njegove,*

MOLITVA VJERNIKA ZA TRODNEVNICU ANTIĆEVA 2014.

Obratimo se našem nebeskom Ocu i zamolimo ga da otac fra Ante Antić bude uzdignut na čast oltara i da po njegovu zagovoru naše kršćanske obitelji trajno svjeđoče Božju ljubav i dobrotu:

- Da nam sveti otac Franjo, naš nadbiskup Josip i cijeli biskupski zbor trajno svjeđoče tvoju božansku ljubav, molimo te.
- Da sve naše obitelji, posebno one koje se nalaze u krizi, po tvojoj očinskoj dobroti postanu svjedoci tvoje vječne ljubavi, molimo te.
- Da otac fra Ante Antić što prije bude uzdignut na čast oltara, posebno za što skorije čudo po njegovu zagovoru, molimo te.
- Da naša pokojna braća franjevci koji su djelovali u ovom svetištu, posebno oni koji su podnijeli mučeništvo, da naši pali branitelji, da pokojni štovatelji oca fra Ante Antića i svi naši dragi pokojnici prime svoju nagradu u tvojem vječnom kraljevstvu, molimo te.

Oče nebeski, milostivo usliši ove i sve ostale naše prošnje i potrebe po Kristu Gospodinu našemu.

kao što je to bio sluga Božji otac Ante Antić. Neka Bog blagoslovi sve naše obitelji, neka čuva naš narod i crkvu svoju, da uvijek bude stup i svjedok istine evanđelja u svijetu u kojem živimo, u našem hrvatskom društvu, u našoj dragoj domovini, neka bude snaga koja će dizati svakoga čovjeka, svakoga od nas i učiniti nas nositeljima radosne vijesti čovjeku koji živi kraj nas. Amen.«

U trodnevniči su pjevali dječji zbor pod ravnanjem s. Željke Čeko, zbor Frame Majke Božje Lurdske, župni mješoviti zbor pod ravnanjem gospodina Pere Prosenice i za orguljama gospođica Marija Bilandžić, a na sam dan obljetnice zbor o. fra Ante Antić a za orguljama gospođica Ana Bilandžić.

Fra Josip Šimić

1. 3. 2014. PRVI DAN TRODNEVNICE ZA ANTIĆEVO 2014. FRA LUKA LIVAJA

SAKRAMENT BRAKA KRIŽ I BLAGOSLOV

Sestre i braće, štovatelji sluge Božjega oca Ante Antića!

Radije bih govorio nego čitao, jer ovo što držim, jasno je da je sve izišlo iz moga srca i duše, iz ljubavi prema ocu Ante Antiću i to će ići od mene, iz moga srca k vama. Nemojte mi što zamjeriti. Ovom službom Božjom započinjemo trodnevnicu kao pripravu za proslavu 49. obljetnice blažene smrti sluge Božjega oca Ante Antića. Prošlo je već četrdeset i devet godina otkako su se zaklopile sjajne i žive goruće oči, koje su s ljubavlju gledale onoga koji se pred njim nalazio. Prestalo je kucati srce koje je za svakoga imalo milosrđa i razumijevanja. Zatvorile su se usne i zamukao jezik koji je sve tješio, hrabrio i ulijevao snagu ojađenima i bolesnima, grešnicima pokazivao Boga i otkrivaо im Boga koji ih ljubi, a napuštenima osvjetljivao put koji vodi k Isusu, koji je put, istina i život. Ne ispružaju se više ni ruke koje su svakoga s ljubavlju primale. Međutim on nije iščeznuo. On je i danas među nama i s nama. Njegovi smrtni ostaci su ovdje u ovoj crkvi Majke Božje Lurdske, koju je toliko ljubio kao što je Mariju ljubio u svakom svetištu i uvijek se smatrao njenim djetetom. Da, on je ovdje, jer on je svet, jer je živio s Bogom. Braće i sestre, sadržaj i tema ove trodnevnice glasi: *Otac fra Ante Antić apostol obitelji.*

Divna tema, tema upravo za naše vrijeme, jer nikada obitelj nije bila tako ugrožena i obezvrijedena kao sada. Obitelj je srce čovječanstva, svakog društva i mala crkva u svojoj biti. Nema zdrava čovječanstva, ni prosperitetna društva a ni privlačne crkve bez stabilne i svete obiteljske idile u kojoj Bog ima svoje mjesto. Otac Antić potječe iz brojne obitelji u kojoj je on bio šesto dijete svojih roditelja Tome i Tade. Obitelj mu je uvijek bila na srcu i pri srcu.

Vicepostulator kauze za proglašenje blaženim oca Ante Antića dr. fra Josip Šimić

meni je povjerio da govorim o temi: *Sakrament braka križ i blagoslov*. Na to ču se ja osvrnuti potkrijepivši tu tematiku Antićevim autentičnim riječima. No prije toga želio bih nešto reći o mojoj osobnom iskustvu koje sam doživio sa slugom Božjim ocem Antonom Antićem, kao i o svetosti sluge Božjega. Iz toga možemo vidjeti to njegovo poimanje obitelji. On je bio svet. To će biti podloga za bolje razumijevanje i shvaćanje njegova pristupa obitelji, braku i mladim bračnim parovima.

Sestre i braće, za oca Antu Antića čuo sam već u prvim danima nakon mojega dolaska u sjemenište. Bilo je to davne 1950. Govorili su nam o njemu naši profesori i odgojitelji kao o svecu i još više kao o uzornom svećeniku i redovniku. On je tada malo dolazio u Dalmaciju u pohod našim samostanima u Provinciji zbog bolesti, a i zbog prijevoznih sredstava i nemogućnosti dolaska dolje. Znate, nije bilo tada ni putova, ni auta kao što ih danas imamo. Susreo sam se s njim u našem sjemeništu u Sinju na početku školske godine 1955. Nema danas puno franjevaca u našoj Provinciji koji su s njim osobno živjeli. Ja sam živio. Sjećam se kako smo ga željno očekivali u našem razredu da ga vidimo. Doveo ga je k nama naš duhovnik dr. fra Stanko Petrov. Ušao je veselo, nasmijan, malo pognut, ali kao blagi otac svojoj djeci. Pristupio je svakom sjemeništarcu i svakom pojedinačno ponešto rekao. Čuo sam što je nekima rekao i vjerujte mi zaista pogodio. Ja sam se bojao što će meni reći. Imao sam malo straha. Kad je k meni pristupio, rekao mi je nešto što nisam nikada u mojoj vladanju u potpunosti pobijedio. Ni dan-danas. Čudio sam se odakle je on to znao. Prostrijelio me svojim očima i pomilovao svojom blagom rukom po mojoj glavi. Vi sigurno želite znati što mi je rekao. Iskreno ču vam reći. Rekao mi je: »*Sinko, nemoj nagliti i nemoj se ljutiti.*« To su dvije moje značajke i dan-danas. Istina, to je dio moje naravi i danas. Poslije sam s njim živio ovdje u Zagrebu dvije i pol godine i kod njega se uvijek ispovijedao. Kad bi te gledao

sa svojim očima, izgledalo je da mu ništa ne možeš sakriti. Pogledajte dolje reljef što ga je napravila Milla Wood, na kojem onog mladića gleda u oči. Tako je on gledao u oči čovjeka. Kad bih ja spustio oči i pogledao ustranu, odmah bi me upozorio: »*Brate moj, gledaj me u oči i nemoj mi se skrivati.*« Za mene je on bio svetac kojem se moralo biti iskren. Njemu najviše zahvaljujem za svoje redovničko i svećeničko zvanje. Za mene je sluga Božji otac Ante Antić uistinu svetac, bez obzira da li je on danas proglašen blaženim ili svetim. On je za mene svetac, jer što sam god čitao o svecima, velikim svećima, nisam susreo ništa više, negoli što sam našao u njegovu životu i doživio od njega za vrijeme njegova života. U to sam duboko uvjeren. Sveci su svijest i smisao svijeta. Oni su istinski dobročinitelji čovječanstva. Njihove molitve spustile su toliko blagoslova s neba na zemlju. Oni su svijet pokretali i preoblikovali. Uvijek je bilo u svijetu ljudi koji su narode i zemlju pustošili, prouzročili rijeke suza, patnje i očaja, te iza sebe ostavili spomenike žalosti, bijede, jada i siromaštva. Kada su oni umirali, odahnulo je čovječanstvo. Naprotiv, sveci su prošli svijetom poput njihova Učitelja, kao spomenici dobrote i Božjeg milosrđa. Kada su umirali, ljudi su znali da je svijet postao siromašniji. Još uvijek su njihovi grobovi mjesto radosti i buđenja nade. To je i dan-danas grob i sarkofag sluge Božjeg oca Ante Antića u ovoj našoj crkvi Majke Božje Lurdske i ostat će trajno.

Braćo i sestre, on je ovdje kao svetac djelovao gotovo dvadeset godina. Kad je Stepinac bio uhićen i interniran, malo kasnije došao je otac Ante Antić ovdje u Zagreb. Kroz to vrijeme susreo se s nebrojenim mnoštvom vjernika, osoba svih profila i svih zvanja, intelektualaca i prijestih ljudi, bogatih i siromašnih, bolesnih i zdravih, grešnika i uzornih vjernika kršćana, mlađih i starih, liječnika i profesora, glazbenika i pjevača, svećenika, redovnika, časnih sestara i biskupa. Svi su oni prodefilirali kroz njegovu malu sobicu u našem samostanu. Za sve je imao razumijevanja i riječ utjehe i ohrabrenja. Mislim da iz njegove sobe nitko nije izišao i otišao žalosniji, nego veseliji i radosniji. Svakom zvanju posvećivao je svoju očinsku pozornost i ljubav. Cijenio je svaki stalež. Za njega je svaki stalež u Crkvi bio vrijedan. Svaki je pojedinac bio vrijedan jer je smatrao da svakog pojedinog Bog zove upravo u taj stalež, u kojem se nalazi, da izvrši svoju misiju na ovoj zemlji.

Braćo i sestre, ovih dana naša tema je obitelj i brak. Mirne duše mogu tvrditi da je sluga Božji za to imao otvoreno srce i puno vremena posvećivao skrbi za obitelj i bračni život, jer je znao da brak i obitelj imaju svoje poteškoće i krize. Znao je on to dobro. Kao što svaki stalež ima svoje poteškoće i krize, on je znao da i brak uza svu ljubav ima svoje poteškoće i krize. Govorio je ojađenim i uzdrmanim brakovima, koji su često bili na rubu: »*Nosite svoj teški križ obiteljskog života. Budite u svemu nesebični, vrlo ustrpljivi i sva odana u ruke i sv. volju Božju*« (AP III/12, 6). Oči bi mu se zastaklile kada bi mu u sobu ušao otac ili majka s više djece, koje bi očinski zagrljio i poljubio. Ljubio je kao što je Isus u evanđelju ljubio djecu. Za siromašne obitelji s mnogo djece od prijatelja i dobročinitelja tražio je finansijsku i materijalnu pomoć. Često puta se znao i ponizavati. No, to mu nije smetalо, jer je bio svjestan da čini djelo ljubavi. Takvim obiteljima je znao reći: »*Vi morate dati primat Bogu u svemu. Njegova božanska ljubav, dobrota, milosrđe u svemu će se brinuti za Vas i voditi računa*

o Vama, vašem zdravlju, djeci, moralnim i materijalnim potrebama« (AP III/22, 1). To su njegove riječi.

Za sebe nikada nije ništa tražio. Dosta vam je ući u njegovu sobu u samostanu i vidjeti tu jednostavnu sobicu, tri metra široku, četiri-pet metara dugu, niti petnaest kvadrata, to je bila i spavača i radna soba, i primaća i ispovjedaonica. Sve je to bilo tu. Uđite u tu sobicu. Tu ćete vidjeti jednostavni i više nego siromašni namještaj: krevet, stol, stalažu, stolice, klecalo i drugo. Tako da to nitko od nas danas ne bi uzeo u svoju sobu, osim kao uspomenu i kao relikviju. To sve stoji tu onako kako je bilo kad je on umro, tako je i danas. U toj je sobici živio gotovo deset godina. Jednostavni i siromašni fratar, ali bogat Bogom i ljubavlju prema drugom. Obiteljima u kojima je vladala bolest, bilo roditelja, bilo djece, znao je reći: »*Nemojte se tužiti na bilo što već se predajte Božanskom srcu Isusovu i Marijinu i sv. Josipu. Sva trpljenja sjedinite s Njima i trpljenjem svete majke Crkve prikazujući sve po nakanama Božanskog srca*« (AP III/17, 2). Mladi bračnim parovima znao je reći: »*Nosite svoj križ sa Spasiteljem. Sve neka bude mirno, jednostavno, ljubazno i krotko, da imate vremena za svoje posle, za obitelj, za svoje dužnosti*« (AP III/17, 8).

Rado su mu dolazili zaručnici i tek zaljubljeni. Tu je znao pokazati svoje psihološko vjersko umijeće. S njima je razgovarao zajedno i odvojeno i nakon toga bi im rekao što bi za njih bilo važno, za njihov život poučno, jesu li za brak ili nisu, ili da nastave ili da se razidu. Tako je jednom svom rođaku koga sam osobno poznavao, a možda je i sada u crkvi, kad je već došlo vrijeme da se ženi rekao: »*Sinko, vrijeme ti je da se ženiš. Da stvorиш obitelj.*« Taj njegov rođak je nakon kratkog vremena došao sa svojom, recimo, zaručnicom. Razgovarao je s njima zajedno, zatim s djevojkom i na kraju svojem je rođaku rekao: »*Sinko, ona nije za tebe.*« Rastali su se prijateljski i uvjek ostali prijatelji. Nakon malo vremena došao je s drugom djevojkom. Ponovio se isti scenarij razgovora. Ali ovaj

put mladom rođaku je rekao: »*Ova djevojka je za tebe. S njom se oženi.*« I oženili su se. I sve dosada žive u ljubavi i vjernosti sa svojom djecom u svom obiteljskom gniezdu. To je bio sluga Božji otac Ante Antić prema obite-

ljima i svima onima koji su mu dolazili. Svim obiteljima i brakovima govorio je: »*Nosite svoj teški križ obiteljskog života ako želite biti sretni i od Gospodina blagoslovjeni*« (usp. AP III/12, 6). Amen.

2. 3. 2014. DRUGI DAN TRODNEVNICE ZA ANTIĆEVO 2014. FRA LEON DELAŠ

SAKRAMENT BRAKA MJESTO POSVETE

Braćo i sestre!

Ovogodišnje Antićevo u crkvi Majke Božje Lurdske, gdje počivaju zemni ostaci sluge Božjega, u znaku su braka i obitelji. Moto večerašnje propovijedi uzet je iz jednoga pisma sluge Božjega oca Antića: »*Čuvajte svetost svojega braka. Neka u Vama uvijek bude svet, neokaljan, božanski sveti sakrament, koga ste izvršili zajedno sa svojim suprugom pred oltarom Živoga Boga*« (AP III/17, 2).

Otar Antić, rođen u pobožnoj kršćanskoj obitelji, dobro je poznavao problematiku braka, bračnog i obiteljskog života. To je posebno dolazilo do izražaja u godinama njegova života i rada u ovom svetištu Majke Božje Lurdske u Zagrebu, od 1946. pa do njegove blažene smrti 1965. On se s bračnim problemima i poteškoćama poslje Drugoga svjetskog rata susretao u sakramentu ispovijedi i u dodiru s mnogim siromašnim obiteljima. Na jednoj spomen-sličici piše: »*Otar Antić se ističe djelima stvarne kršćanske ljubavi za siromašne, nevoljne, osamljene, odbačene. Mnogima osigurava kruh, posao, lijek, krov nad glavom.*«

Njegova je briga u prvom redu duhovne naravi. On je znao da sva materijalna dobra ne mogu usrećiti čovjeka, ako nije kao vjernik povezan s Bogom i ako nije u Božjoj milosti. Zato u jednom pismu piše jednoj gospodji: »*Predajem Vas, Vašega dobrog supruga, svu Vašu djecu svima svetima, čiju*

svetkovinu danas slavimo« (AP III/7, 12). A drugoj majci veli: »*Kćerce moja, čuvajte svetost svoga materinstva, svoga braka i ljubite, cijenite, budite radosni i veseli u svom materinstvu. Sve žrtve vršite iz ljubavi prema Bogu*« (AP III/17, 8). Stoga je uvijek isticao važnost pomirenja s Bogom u sakramentu svete ispovijedi. Kao pravi poznavatelj čovjeka, on je uočavao kako kršćanski supružnici ne mogu biti sretni, niti ispuniti srećom svoje obitelji ako ne žive svoj brak u znaku sakramenta sv. ženidbe i u povezanosti s Isusom Kristom. Tako piše u jednom pismu: »*On je Vaš božanski Učitelj, Put, Istina i Život. Vi ćete s Njime raditi na ostvarenju Vaše staleške svetosti. On će Vam biti uzorom, pravilom i putokazom. Vaša tajna: Kako bi se moj božanski Učitelj vla-*

dao na mome mjestu?« (AP III/16, 3). Otac Antić je bio svjestan kako je malo onih koji stupaju u brak a da znaju što je to sakrament braka. Mnogi kršćani stupaju u brak nespremni. Često radi svečanog crkvenog obreda te gozbe s mnogim uzvanicima. Otac Antić se radovao susretu supružnika koji su zaista uza sve poteškoće iz sakramenta braka crpili snagu za svoj supružnički život.

Uza sve neprilike i poteškoće u suvremenom svijetu s kojima se susreću kršćanske obitelji treba naglasiti da svijest o važnosti sakramenta svete ženidbe upravo danas može spasiti mnoge brakove i obitelji. Šteta što pod utjecajem protocrkvenih medija i raznih

teorija o obitelji stradavaju mnogi brakovi. Zato bi bilo potrebno mlade stalno upućivati na važnost sakramenta sv. ženidbe koji je izvor i čuvar sreće i ispunjenog života bračnih drugova i njihovih obitelji. U *Katekizmu Katoličke Crkve* nalazi se važno poglavje o sakramentu ženidbe iz kojeg navodim: »*Krist Gospodin uzdigao je na dostojanstvo sakramenta ženidbeni savez među krštenima, kojim muška osoba i ženska osoba međusobno uspostavljaju zajednicu svega života po svojoj naravi usmjerenu k dobru supruga te k rađanju i odgajanju potomstva*« (1601).

Bog je čovjeka iz ljubavi stvorio i pozvao ga je na ljubav kao osnovni temelj života svakoga ljudskog bića. Čovjek je naime stvoren na sliku i priliku samoga Boga koji je sama ljubav. Budući da je Bog stvorio muško i žensko, njihova uzajamna ljubav postaje slikom posvemašnje i neprolazne ljubavi kojom Bog ljubi čovjeka. To je ono što je doista dobro u Stvoriteljevim očima. Ta ljubav koju Bog blagosliva namijenjena je rađanju djece i time očuvanju ljudske zajednice. *Katekizam Katoličke Crkve* jasno uči: »*I ta ljubav koju Bog blagoslivlja namijenjena je plodnosti i da se ostvari u zajedničkom djelu očuvanja stvorenja: „I blagoslovi ih Bog i reče im: Plodite se i množite i napunite zemlju i sebi je podložite“ (Post 1,28)« (1604).*

Otac Ante Antić bio je duboko ukorijenjen u Krista i Crkvu. Zato je za njega i njegovu

djelovanje glavno mjerilo bilo Kristova riječ i učenje Crkve. Jednom je nama klericima koji smo bili u Makarskoj došao iz Zagreba u ljeto 1955. i održao duhovni nagovor s temom: *Sentire cum ecclesia - osjećati s Crkvom*. Svaki njegov izražaj, svaka njegova gesta odavala je čovjeka koji živi s Kristom i Crkvom i koji se daje za sve članove Crkve. Posebno nam je naglasio kako je Crkva kao djelo Duha Svetoga prepuna milosrđa prema svim svojim članovima kao i prema svim ljudima. Istaknuo nam je važnost sakramenta sv. isповijedi za osobni rast u vjeri kao i odgovornost svećenika kojima je dana vlast u ime Božje oprštati grijeha. Osvrnuo se na poteškoće koje imaju vjernici glede svoje vjere i povezanost s crkvom. Govorio nam je kako mnogi gube svoje radno mjesto jer su vjernici i katolici, a to posebno pogoda obitelji. Zato nam je napomenuo koliko je Crkva odgovorna pomoći obiteljima i materijalno gdje i kako to može. Sam je prednjačio svojim primjerom i pomagao mnogim obiteljima.

Braća i sestre, o. Ante Antić i danas kao Sluga Božji djeluje u našoj sredini i pomaže svojim zagovorom. A svojom ostavštinom nama svećenicima daje primjer kako i mi trebamo djelovati. Danas su se kod nas promjenile prilike. Živimo u slobodnoj i neovisnoj državi Hrvatskoj. Nažalost prilike za vjernike nisu se u mnogočemu promjenile. Stav javnih osoba i medija često je na štetu obitelji i svakodnevno ruši kršćanske vrednote. Često nam se daju krive i lažne slike o kršćanima i obiteljima.

Zato ima pravo gospodin Danijel Hačko kad u *Vjesniku biskupa Langa* (br. 127/2014.) raspravljujući o braku piše: »*Nisu točni površni napisи da su brak i obitelj zastarjele institucije na starom kontinentu, a tako ni u Hrvatskoj. Istina je da obje institucije prolaze kroz probleme i teškoće, ali one su još uvijek kod većine ljudi najviše ljudske vrijednote prema rezultatima europskog istraživanja vrijednota. Budući da je čovjek sam po sebi vrijednota (najviša vrijednota) kao Božje stvorenje koje Bog iznimno ljubi i kojemu je*

podložio sve stvoreno, ne iznenađuje takav stav jer svakome je potrebno zdravo okruženje, potpora i poticaj da bi se mogao slobodno razvijati svjestan svog dostojanstva koje ima kao dijete Božje. Unatoč tome, današnje vrijeme zahtijeva redefiniranje prije svega braka, jer su neke države u Europi ozakonile istospolne brakove, ali nisu riješile dvojbe, probleme i posljedice koje iz toga proizlaze. Hrvatska je kao jedna od rijetkih europskih zemalja, zahvaljujući zalaganju građanske inicijative "U ime obitelji" na referendumu ustavom zaštitila brak kao zajednicu žene i muškarca. No ovdje se javlja problem kao i kod gotovo svih proglašenih vrijednota: raskorak između ideala i konkretne životne zbilje. Rastave brakova, velik broj onih koji ne sklapaju brakove, nezakonite bračne zajednice, mnogo onih koji su u drugom, trećem ili četvrtom braku. Ista stvarnost je i s našim obiteljima. Mnogo razorenih obitelji, obiteljsko nasilje, a da i ne spominjemo abortus, ubojstvo začetog bespomoćnog života. Obitelji su mjesta koja čuvaju život koji je najviša ljudska vrijednota. No, naše velike obiteljske kuće zjape prazne i u njima nema smijeha razigrane djece. Iz godine u godinu statistike pokazuju kako broj umrlih daleko nadmašuje broj rođenih. Kultura smrti već dugo vlada našim obiteljima».

Draga braćo i sestre, kao vjernici znamo da Bog sve okreće na dobro onima koji ga ljube. Zato i mi koji vidimo i živimo sve

poteškoće i muke naših obitelji i brakova ne gubimo nadu. Bog nas kuša, ali nas ne napušta. Zato slaveći ove Antićeve dane i sjećajući se njegova života i djelovanja zahvalni smo Bogu na daru njegova života i djelovanja ovdje među nama. Prepoučimo njegovu zagovoru sve naše mlade da se ozbiljno i dostoјno pripreme za obiteljski život po

življenju sakramenta svete ženidbe. Molimo također da nam Bog i ovdje udijeli mladića i djevojaka koji će poput njega u čistoći i djevičanstvu svoj život posvetiti velikoj obitelji - Crkvi. Otac Antić nas potiče da živimo posvećen i svet život bilo u obitelji, bilo u redovništvu i u svećeništvu. Dao Bog da nas njegova riječ i njegov primjer potaknu.

3. 3. 2014. TREĆI DAN TRODNEVNICE ZA ANTIĆEVO 2014. MNP. O. PROVICNIJAL FRA JOŠKO KODŽOMAN

DJECA BOŽJI BLAGOSLOV SVAKOG BRAKA

»*Ljubite svoju djecu ljubavlju samoga Boga!*« (AP III/17, 2)

Uvod i pokornički čin

Draga braćo i sestre u Kristu, večerašnji evanđeoski odlomak iz Markova evanđelja (Mk 10, 17-27) i poticajni susret mladog Židova s Isusom savršeno se uklapa u ovo euharistijsko slavlje u kojem svoju pozornost želimo usmjeriti na slugu Božjeg o. fra Ante Antića, veliku karizmatsku ličnost svoga vremena, koji je svoja karizmatska umijeća koristio isključivo u svrhu širenja zdrave pobožnosti i vjere. Iskreno živeći svoje svećeništvo i franjevaštvo, fra Ante je utjelovio mnoge visoke ideale kršćanske vjere, zbog čega je i danas živo prisutan u mislima, u molitvama, jednom riječju u svijesti mnogih ljudi koji su ga imali privilegij osobno sresti i upoznati. On i danas poziva sve nas da budemo vjerni Gospodinu, da se čitavi Njemu predamo, a osobito nam taj poziv upućuje kao članovima raznih ljudskih obitelji. Doista, na širokom areopagu svakodnevlja, osim Gospodina i Njegove Crkve, ne postoji nitko i ništa tko bi nam mogao pomoći u prevladavanju duhovne i moralne krize u koju su upale mnoge naše obitelji, pa i čitavo društvo. Kako bismo bili dostoјni

Božje milosti po zagovoru sluge Božjeg o. fra Ante Antića, skrušeno priznajmo svoje grijehе i propuste. *Ispovijednam se...*

Propovijed

Kako su se dalje odvijale stvari u životu mladog Židova iz današnjeg evanđelja (usp. Mk 10, 17-22) poslije njegova sudbonosnog susreta s Isusom, nažalost ne znamo. Njegovo srce je obavio oblak tuge i u žalosnom je raspoloženju napustio mjesto susreta s Isusom. Izazov Isusa Krista, promatran iz perspektive mladog Židova, učinio se prezahтjevnim i neprihvatljivim. U mladom je čovjeku, usprkos svemu, ipak pobijedio strah pred opasnošću da prodajom svog imetka izgubi i

posljednji znak da je njegov dotadašnji život bio makar donekle smislen i s ciljem. To što ga je istovremeno obuzimao osjećaj praznine i nezadovoljstvo, u tom času nije igralo značajnu ulogu. Čovjek grca u moru vlastitih unutrašnjih moralnih dvojbi, izvanjskih pritisaka, biva razapet između onoga što čini i onoga što osjeća da bi trebao činiti, ali kad mu se ukaže mogućnost da djeluje drugačije i da po cijenu najvećeg rizika ostvari svoj san ili ideal i da zadovolji sve čežnje svoga srca, povlači se, ponovno grli vlastitu nesigurnost, zaodijeva se starim plaštem, makar on i nadalje zaudara po truleži.

Sigurno da se u duši mladog Židova, i prije njegova sudbonosnog susreta s Isusom, odvijala nekakva drama, i da je bio ispunjen osjećajem zadovoljstva, nedorečenosti vlastitog duhovnog stava. Mora da je taj mladić čeznuo za nečim konkretnijim, nečim što bi mu ulijevalo više sigurnosti i samopouzdanja. Susret s Isusom nije bio plod slučaja, niti je puka radoznalost ukrstila putove dvojici sugovornika. U pozadini je neka sila ili snaga koja čovjeku ne da mira, i pretvara ga u biće razapeto između želja i stvarnosti. Mladi Židov, po svemu sudeći vjerni vršitelj židovskog religioznog zakona i čisti proizvod patentiran od strane »mjerodavnih

tumača« tog istog zakona, traži mir duše i veću utjehu vjere od onoga što mu religija trenutno pruža.

S druge strane Isus svojim savjetima upozorava na specifičan odnos navezanosti na materijalna dobra, do te mjere da posjed ljude ponekad pretvara u roblje i servisere. Pitanje vječnosti ili nagrade vječnog života čovjek, prema Isusu, ne rješava živeći u izolaciji i osamljenosti, daleko od drugih ljudi. Čovjek dakle nije pozvan povući se u nekakvu svoju nirvanu u kojoj bi blaženo uživao u stanju konačnog oslobođenja od zemaljskih strasti.

Mladi se Židov pred Isusom osjetio nelagodno. Mislio je da vršeći djela Zakona

nije daleko od vrata spasenja, ali mu se još jedan korak učinio prezahjevnim, nerealnim i nemilosrdnim. Prodati sve, sve ostaviti, sve razdijeliti, učiniti se malenim i beznačajnim, bez posjeda, bez časti, priznanja, to je bilo previše.

Materijalna dobra i uopće bogatstvo nisu nužno prepreka da čovjek uživa mir duše i spokoj, ali zbog istih dobara čovjek će lako izgubiti dušu i zaboravit će neke najelemen-tarnije principe ljudskosti i poštenog življe-nja, tako da se taj prividni blagoslov brzo i lako pretvori u prokletstvo.

Draga braćo i sestre u Kristu, večeras nam je pred očima jedan skromni i jednostavni fratar koji je svoju nebesku proslavu i zemaljsko priznanje stekao služeći ljudima svih dobi u njihovim potrebama, duhovnim i materijal-nim. Zbog njegova uzornog života i svjedo-čanstva kršćanske ljubavi, čvrsto se nadamo da će naš franjevački brat fra Ante Antić, biti uzdignut u red crkvenih blaženika i svetaca. Za to nam treba čudo, a za nj ćemo se moliti.

Najveće bogatstvo i blago ove župe i samostana jest vjera da je, ne tako davno, tu među nama živio svetac. Netko tko nije imao neprijatelja, netko tko je znao tješiti tužne i koji je bio spreman pomoći ljudima u mate-rijalnoj potrebi. E da je danas među nama takvih velikana duha, koliko bi nam život bio lakši i ljestvi! Ali i danas sigurno žive sveci.

Fra Ante je u svoje vrijeme pravio najbo-lju propagandu Crkvi i franjevcima. Njegova djela bila su takva da nisu mogla naći ni na čiju osudu. Sigurno da je i u njegovo vrijeme bilo onih, kojima je smetalo da fratar privla-či ljude i da ih okuplja oko sebe. Međutim, plemenitost posla kojim se bavio, daleko od svakog politikanstva i prizemne računice, bila je nepobjediva.

Njegovo zauzimanje za kršćanske kato-licke obitelji, posebno one s brojnom djecom ili one koje su se našle u krizi i kojima je prijetila opasnost rastave, dokaz je njegove svećeničke predanosti u poslanju i iskrenom služenju. On je savjetovao supružnike, poz-

vao ih da oproste jedni drugima, da ostanu vjerni svojim obećanjima koja su dali pred ljudima i pred Bogom. Njegovi apeli, u cilju postizanja harmonije zdravih obiteljskih odnosa, nisu bili upućivani samo odraslima, već i djeci po fra Antinu dubokom uvjerenju, također mogu pridonijeti pomirenju unutar svojih obitelji, prije svega svojom molitvom, ali i svojim odgovornim radom i poslušnošću prema roditeljima. Iznad svih ljudskih nastojanja fra Ante je uvijek naglašavao aktivnu ulogu čovjeka molitelja, i ulogu Boga koji čuje plač i zapomaganje svojih vjernika. Boga se ni na što ne može prisiliti, ali je On blizak onima koji trpe i pate. On sluša i uslišava molitve svojih sinova i kćeri. U njegovoj je moći da omekša srca tvrdokornih ljudi, On djeluje poticajno i pozitivno na konačan ishod ljudskih sudsrbina. Drame ljudskih života, uz Božju pomoć, ne moraju tužno završavati!

Ponosni smo što smo u svojim redovima imali brata kakav je bio fra Ante Antić, tog tihog svjedoka vjere, a ujedno velike karizmatske ličnosti koja je obilježila svoje vrijeme, te svratila pozornost mnogih na sebe, od

uglednih sveučilišnih profesora i liječnika onog vremena, do običnih i priopštih ljudi. Neka i nas, draga braće i sestre, njegov primjer potakne na veću odgovornost, kako prema Crkvi, čiji smo članovi, tako i prema svim ljudima s kojima nas je povezala nedokuciva Božja providnost. Molimo svi zajedno da ovaj Božji ugodnik i nadalje bude naš pouzdani nebeski zagovornik, ali i za to da svi zajedno što prije doživimo časni trenutak njegove ovozemaljske proslave i uzdignuća na čast oltara. Amen.

MOLITVA VJERNIKA NA ANTIĆEVO 2014.

Potaknuti primjerom sluge Božjega oca fra Ante Antića obratimo se našem Nebeskom Ocu i iznesimo mu naše prošnje:

- Za svetog oca papu Franju, našega nadbiskupa Josipa i ovdje nazočnog biskupa Vjekoslava, da nas neumorno potiču na ljubav prema tebi i bližnjemu, molimo te.
- Za sve obitelji u našem hrvatskom narodu, da trajno i neumorno svjedoče tvoju očinsku ljubav, molimo te.
- Za što skorije uzvišenje na oltar oca fra Ante Antića i za čudo po njegovu zagovoru, molimo te.
- Za našu pokojnu braću koji su djelovali u ovome svetištu, za sve pokojne štovatelje oca fra Ante Antića, za naše pale branitelje i sve naše drage pokojnike, molimo te.

Bože, Oče naš, po zagovoru oca fra Ante Antića milostivo uslišaj ove naše prošnje po Kristu Gospodinu našemu.

4. 3. 2014. PROPOVIJED NA ANTIĆEVO MONS. VJEKOSLAV HUZJAK, BJELOVARSKO-KRIŽEVAČKI BISKUP

**BOŽJA MILOST, BLAGOSLOV I
TEMELJ BRAKA**

1. Poći za Gospodinom Isusom

Draga braćo i sestre!

Danas ovdje u crkvi koja čuva zemne ostatke oca Ante Antića slavimo ovo radošno slavlje u kojem Bog svima nama daruje svoju milost i daruje sebe samoga. Slušali smo Svetu Pismo. Sv. Petar u razgovoru s Isusom bilježi riječi poslanice koju je kasnije napisao. Isus koji sluša Petra kako razmišlja ljudski pa kaže: »*Mi smo sve ostavili i pošli za tobom. Što ćemo dobiti?*« (Mk 10, 28). Petar razmišlja, čovjek bi rekao prizemno, premda je pratio Isusa i video što je čuo i govorio, a Isus mu odgovara isto tako jednostavnom riječju, ali dubokom, riječju koja budi sigurnost, koja u isto vrijeme znači predanje i koja u isto vrijeme znači sigurnost u Bogu. Ne samo da dobivamo ono što možemo očekivati, nego da u Bogu možemo dobiti i dobivamo ono što nismo očekivali, i to stostruko, i da Božja logika života, predanja i služenja nije ljudska, jer ljudska je logika uvijek manje-više trgovčaka: ja ću uložiti da bi dobio s profitom. Božja logika je logika ljubavi i davanja–darivanja, i to posvemašnjeg, bez računa, bez računice. I upravo tu je logiku Isus učio svoje apostole. To je Isus htio usaditi njima u srce da se oslobole onoga što ih optereće i što ih veže, što ih neprestano stavlja u neki položaj nestrpljivosti strepnje: hoće li imati ili neće li imati? Isus je drugim riječima rekao Petru: »*Ma ne*

boj se, Petre! Ništa ti neće faliti. Ma ne samo da ti ništa neće faliti. Ma, imat ćeš više nego što si uopće mogao zamisliti.« I zato Petar, kad govori, sokoli svoje, govori o milosti. Što je milost? Milost je da je Krist Gospodin sišao s neba k nama. To je milost i to je sigurnost i snaga ljudskoga postojanja, ljudskoga života. I zato su vicepostulatori i njezini suradnici za moto ovoga slavlja i stavili riječi Sluge Božjega: »*Bog Vas dragi ispunio svojim posebnim milostima i darovima*« (AP III/16, 3). Te riječi upućuje otac Ante Antić obitelji s kojom se dopisuje. Prvo što im želi da ih Bog ispuni svojom milošću i darom. Zašto? Nije im želio o. Ante Antić da imaju stan, auto, kuću, vikendicu na moru, debeli bankovni račun – ništa od toga. Poželio im je

prije svega da ih Bog ispuni svojom milošću i darom svojim, jer dar Božji, milost Božja, čovjeku daju onu otvorenost srca i života u kojem on može primiti stostruko. Jer, braće i sestre, zatvoreno srce, srce sebično ne može primiti ništa. Srce koje grabi samo sebi i zatvara se u sebe, zapravo ne može ništa primiti. Ono samo stišće ono što misli da ima. Otvoreno srce, otvoren čovjekov život, koji je spremjan dati i darivati, taj može i primiti, sve ono što mu daje Bog i ono što po ljudima Bog daje čovjeku, da daju jedan drugome. Jer svaki dar, braće i sestre, jesmo li ga dali ili primili, nadahnuće je Božje. Jest milosni dar Duha Svetoga kojega je Isus obećao svojima. Otvorenost života i srca je dar od Boga. Zato kad govorimo o zvanjima uvijek govorimo o daru – da je zvanje dar od Boga. Dar može čovjek primiti samo ako je spremjan, ako čuje i ako je otvoren, i ako zna ispruziti dlan za primiti dar i ako zna ispruziti ruku za dati dar. To je kršćanski život.

2. Bog kršćanskim supruzima i svima nama daje milost da ispunimo svoju zadaću

Otar Ante dopisivao se s obiteljima i uvijek je želio i molio za svaku obitelj, koju je poznavao, ponajprije milost od Boga i dar od Boga. Zašto? Kaže on: »*Da ispunite svoje dužnosti*« (AP III/16, 3). Da ispunite ono što je Bog u vas usadio od početka. Danas kada govorimo o dužnostima, onda mi stariji još nekako tu riječ prihvaćamo kao nešto što je eto redoviti sadržaj našega života. Mlađi kada se govori o dužnostima uvijek su malo u nelagodi, jer ne vole dužnosti, jer ih to obvezuju, jer ih to sputava, jer misle da su neslobodni, da su zarobljeni ako imaju dužnosti, nego želete slobodu. Dužnosti o kojima govorii otac Ante, dužnosti obiteljskoga života, jesu ona radost i ono služenje koje izvršava što čovjek jest po sebi. Sveti Pavao nam kaže na jednom mjestu: »*Milošću Bož-*

jom jesam što jesam» (1Kor 15, 10). Svatko od bračnih drugova, muž ili žena, može reći s Pavlom: Milošću Božjom jesam što jesam. Bog je ulio milost svoju u muškarca i ženu da to budu. Oni to nisu po izboru. Ne biramo hoćemo li biti muško ili žensko, hoćemo li biti otac ili majka. Nije to izbor. Nego je to ono što je Bog svojom ljubavlju i stvoriteljskim činom ulio u čovjeka i dao mu, darovao mu. I ispuniti tu milost Božju to je dužnost čovjeka. To je temelj, to je onda sigurnost onoga što zovemo brak, to je sakrament. To je nešto što je ostvarenje milosti Božje. Ostvarenje milosti i ljubavi Božje u čovjekovu životu. To oci prvih kršćanskih vremena zovu pobožanstvenjenje. Ono što čovjek jest i što mu je Bog dao. Ako tko ostvari puninu, onda se suočlio tom daru Božjem. Postao je bliz Bogu. Nije postao Bogom, nego je postao njemu suočljen. I zato, braćo i sestre, dužnost bračnoga života, obiteljskoga života je radost, oduševljenje, jer je to ispunjenje onoga što čovjek jest po sebi. Jer milošću Božjom jesmo to što jesmo.

Milošću Božjom obitelj jest to što jest. I brak jest to što jest. I zato je to mjesto sveto, uzdignuto na dostojanstvo sakramenta. Jest

mjesto gdje nastaje život, život ovdje na zemlji ispunjen milošću Božjom jest život koji znači будуćnost i sigurnost. Zato kaže otac Antić da su te dužnosti milošću Božjom ispunjene. Zašto? Koji je cilj, koja je svrha? - »Na veću slavu Božju« (AP III/16, 3) prije svega. Dakle, kao zahvala Bogu za ono što nam je dao, kao zahvala Bogu za ono što je on u nas usadio i što smo mi ostvarili s njim. To je slava Božja. Svet čovjek je slava Božja. Zato kaže Sveti pismo: »Budite sveti kao što sam ja svet« (Lev 11, 45). Ponavlja riječi Božje. Svetost je zapravo ostvarena milost u čovjekovu životu. Dakle na slavu Božju i na posvećenje vaše i vašega potomstva. Na posvećenje osobe, na njeno dostojanstvo, na dostojanstvo i uzvišenost osobe. Jer dostojanstvo i uzvišenost osobe događa se u milosti Božjoj. Jer tu se, braćo i sestre, događa ona prava sloboda koju sam spominjao malo prije, ona prava sloboda djece Božje u kojoj mi s radošću i s veseljem ispunjam svoj život onako kako nam je to Gospodin darovao. Sav ljudski život zapravo jest radost i zahvaljivanje Bogu za ono što nam je dao i ostvarenje onoga čime nas on daruje. Dakle, posvećenje čovjekova života, ili posvećenje

obitelji – i muža i žene i potomstva – njihove djece, jest žrtva i požrtvovnost i predanost i otvorenost. Nema obitelji bez para – jedan u drugome – muž i žena i djeca. Dakle, njihovo međusobno darivanje i otvorenost srca. To je bogatstvo i to je veličina i to je znak, to je mjesto gdje može narasti veliki čovjek. Bez toga čovjek često bude i ostane malen, kao što kaže pjesnik: »*Ne idi malen ispod zvijezda!*« (...) Budi velik, onako velik kako ti je dao Bog. To je veličina i snaga čovjekova života.

3. Svetost kršćanskih obitelji posvećuje Crkvu i narod

Otar Ante dodaje: »*Na posvećenje Vaše i Vašega potomstva i na dobro Svetе Crkve i našega naroda*« (AP III/16, 3). Na dobro Crkve kao naroda Božjega, na dobro Crkve koja je otajstvo spasenja i svjedok spasenja

i navjestitelj spasenja u današnjem svijetu. Na dobro našega naroda. Mi gledamo svoj narod, braće i sestre, sada, u grču, u muci, u tjeskobi. Smijemo li se mi kao kršćani prepustiti nekakvoj letargiji? Smijemo li misliti da nam nitko više ne može pomoći? Da nam je najgore na svijetu? Smijemo li uopće takvo

što reći i tako razmišljati? Ako smo s Bogom i ako svoje srce imamo otvoreno prema Богу, onda nema mjesta nikakvom beznađu. Da je teško i da će biti teško, ako se malo okrenemo u povijest možemo vidjeti koliko teško je bilo našima koji su živjeli prije nas. Ne tako davno, I prije pedeset godina. I oni prije sto godina, da i ne govorim. Puno teže su živjeli u materijalnom smislu. Ali su živjeli otvorena duha, otvoreni životu, otvoreni žrtvi svoga vlastitog života. Tu smo, braćo i sestre, i mi danas u velikoj kušnji. Otac Ante je molio za obitelji i posvećivao obitelji svojom molitvom i svojom žrtvom i svojom posvećenošću svakom čovjeku kojega je susretao. To je bila veličina njegova života. Nije on učinio u životu, ne znam ja, neke bombastične stvari. Nije bio na televiziji, ni u novinama, ni ovdje, ni ondje. On je živio jednostavno svoje redovničko i svećeničko posvećenje, potpuno spremam predati ono što jest Богу i bratu čovjeku koji je živio kraj njega. Nije se libio ničega što je bilo za dobro čovjeka. To je veličina života. »*Budite sveti kao što sam ja svet*« (Lev 11, 45), govorí

Gospodin. Nemojte se bojati, nemojte misliti da svi moraju biti prvi, jer mnogi prvi, kaže Isus, bit će posljednji, a posljednji prvi. A sjećam se svoga djeda koji je znao reći kako je njega učio njegov djed: »*Sinek, ako hoćeš biti velik, budi mali.*« Mali pred Bogom, jer mali pred Bogom znači otvorenih ruku da znamo od Boga tražiti ono što on od nas hoće. Mi, braćo i sestre, prečesto, ne samo u osobnom životu, nego i šire, u društvenom životu, želimo i tražimo ono što mi mislimo da je dobro. Kaže nam sveti Petar: »*Opašite bokove pameti svoje!*« (1Pt 1, 13). Čime? Milošcu Božjom, onom koju je Krist Gospodin nama dao i donio. Pameti svoje, da pamet naša bude suočljena Božjoj pameti. Da ne mislimo da mi sve možemo i moramo i da ne mislimo da smo mi počelo svijeta.

4. Tko je otvoren Богу čini dobro jer je Бог s njime

Kada danas gledamo društvo i svijet oko nas često zapravo vidimo da se novi svjetski poredak bazira na ljudskoj pameti

koja je potpuno lišena bilo kakvog reda i discipline i koja je »slobodna« činiti što god hoće. Jer što se god može učiniti, znači da se to smije. Dvadeseto stoljeće je na račun takove pameti žrtvovalo stotinjak milijuna ljudi u svijetu. Dakle svi su oni pali, jer je netko mislio da je on Bog, da ne treba Boga ovom svijetu i ovom čovjeku, nego da on može biti Bog. Tko god za sebe misli da je Bog. Znam da je pater Duda znao na predavanju reći: »*Kad netko kaže za sebe ja sam Bog i batina. Batina je i to debela, ali Boga tu nema ni blizu.*« Dakle ono što čini čovjek koji se odmetnuo od Božje blizine i od Božje pameti to je zlo, jer nije opasao bokove pameti svoje milošću Božjom. Takav čovjek kadar je učiniti najveća zla. Takav čovjek je jedino kadar činiti zlo. Jer jedino čovjek koji se zatvori Bogu može učiniti zlo. Čovjek koji je otvoren Bogu nastoji činiti dobro. A sve ono drugo što je Bog stvorio po svijetu ne može činiti zlo: ni strojevi, ni auti, ni kuće, ni životinje ne mogu zlo činiti. Oni samo čine ono zašto jesu. Jedino čovjek, mi, braćo i sestre, može zlo činiti! I zato kada gledamo svijet oko sebe i naše društvo danas, možemo vidjeti ljudi koji su daleko od Boga. Jednostavno ne žele reći, niti računati da su Božji. Nego oni su početak svijeta. I zato se događaju mnoge stvari, koje su, rekao bi čovjek, začudujuće. Ne može to čovjek razumjeti, ne može shvatiti. Pa zar ljudi ne vide, pa to vidi svaki čovjek. Da, vidi onaj tko ima otvoreno srce i otvorene oči. Onaj čovjek koji je zatvoren u sebe puno stvari ne vidi.

Zato je, braćo i sestre, potrebno prije svega, kao što je to otac Ante radio, moliti. Moliti da život našega društva bude temeljno označen milošću Božjom. Da naše obitelji koje su društvo u malom ili crkva u malom, ili jezgra svega života, da budu Bogu

posvećene, da budu svete. Nemojmo se toga bojati, nemojmo se bojati reći da želimo i da molimo za svete obitelji. Stalno nas bombardiraju statistike kako se raspadaju obitelji, kako djeca odlaze, kako se roditelji razilaze i sudski rastaju, kolike su obitelji razorene. Mi molimo i počinjemo od onoga što je zdravo. Navjestitelji, proroci, o kojim govori sveti Petar, koji su naviještali, bili su tako malobrojni u svojem narodu da bi čovjek rekao ma što će ta šaka jada, tih nekoliko ljudi, što oni mogu. Isus je oko sebe okupio dvanaest apostola. Što znači dvanaest apostola prema tolikom svijetu? Ali su oni bili blagovjesnici radosti i milosti Božje i toliko su snage imali da su potrošili svoje živote i radost evanđelja donijeli do na kraj svijeta.

5. Poslanje Crkve - naše poslanje danas – biti blagovjesnici današnjem svijetu

Danas nas papa Franjo (i zadnji pape od Pavla VI. do Benedikta XVI.) zovu na novu evangelizaciju. Što to znači, braćo i sestre! To znači da mi prije svega jesmo blagovjesnici i da trebamo biti svjesni toga da smo blagovjesnici. Kad otac Ante kaže: »*Na posvećenje Vaše*« (AP III/16, 3). To znači da mi budemo svjesni što je to naš život, što je to naš identitet, kako se to danas kaže. Što mi to jesmo? Jesmo li doista mi blagovjesnici? Ako smo mi doista blagovjesnici,

kako onda oko nas toliko poganstva. Kako toliko ljudi pokraj nas živi kao da Boga nema? Jesmo li se ikada zapitali: kako su ti ljudi odrasli pokraj nas? Nisu oni odrasli na Marsu pa onda došli ovamo, nego tu kraj nas rastu ljudi, koji ne samo da u Boga ne vjeruju, nego se ponašaju užasno: protiv čovjeka i protiv Boga. Dakle, mi svjesni svoje uloge i poslanja blagovjesnika ne smijemo zatajiti. Braća i sestre, ne smijemo zatajiti svoje poslanje. A biti blagovjesnik, imati poslanje, nije nešto što se tiče samo nas svećenika, redovnika i redovnica. Naprotiv, blagovjesnik je poslanje svakoga krštenoga, svakog člana Crkve. »*Na dobro Svetе Crkve [Božje]*« (AP III/16,3), kaže otac Ante. A dobro Crkve je upravo to da Crkva jest blagovjesnik današnjemu svijetu. Evo nas sada. Pristupamo suvremenom svijetu - društvu u kojem živimo. Možemo djelovati dvostruko. S jedne strane možemo samo žestoko kritizirati i vikati da ne valja ovo i ono. Ima toliko stvari da bih mogao nabrajati do sutra. Ali ima i drugi pristup, da mi vidimo ono što nije dobro, ali da mi svojim životom nastojimo to zlo promijeniti u dobro, da dobro koje je u nama, koje nama Bog daje, milost svoju koju nam daruje, da ona prevlada ono zlo.

Jer nema druge snage koja može prevladati zlo, samo milost Božja. I to milost Božja nastanjena u nama, u našim srcima, u našim životima, u našim obiteljima, u našoj djeci, u našim mладима. Često se čuje kako mladi ne valjaju, a mladi su biserje našega društva. Da vidite kako se znaju zauzeti, kako rade stvari. Nedavno je bio jedan pastoralno-katehetički kolokvij, pa su mladi tumačili i svjedočili što oni to rade, kako oni to rade, međusobno, za druge. Čovjek se oduševi.

6. Otvorimo naša srca Bogu i služimo mu u svojem životnom zvanju popu oca Ante

Mi možda gledamo samo ono što je loše. Ne smijemo gledati samo ono što je loše, nego ponajprije ono što je dobro. Jer jedino dobro može prevladati zlo. I zato, braća i sestre, dok se spominjemo života našega sluge Božjeg Ante Antića, mi se spominjemo njegova života upravo pod tim vidom. On je svoj život potrošio svjedočeći za milost Božju. Zazivajući milost Božju na obitelji, na djecu, na mlade, na svakog čovjeka. Nije on bio velik zato što se takav rodio, tamo u Prvić-Šepurini. On je svoj život otvorio

Bogu i posvetio i potrošio za Boga. Jesmo li mi to kadri? Jesmo li spremni mi potrošiti svoj život za Boga? Ne morate biti redovnice i redovnici, ne morate biti svećenici i biskupi, nego svatko na svom mjestu. Možda se vama čini da je lako biskupu. A kad biste postali biskup, onda biste mislili da vam je prije bilo puno lakše. Ali to sad nije najvažnije. Najbitnije je: jesam li ja na svom mjestu tamo gdje jesam, Bogu posvećen i spremjan biti blagovjesnik ovome svijetu i svoj život kao fra Ante Antić potrošiti svjedočeći za Boga. Možda će nas kritizirati, napadati, možda će nas progoniti, možda će nas zatvarati sutra u zatvore. Nije to tako davna prošlost kada su naši svećenici i laici koji su bili kršćani vjernici čamili u zatvorima i kod nas. Nije tako davno, ali, braćo i sestre, kaže Isus: »*S progonima, s progonima sve ćete primiti, nazad, stostruko, više nego ste misli da možete primiti, više nego ste misli da imate, jer ono što Bog daje je sve.*« A ono što čovjek očekuje i traži uvijek je nešto malo parcijalno. Zato otvorite srca Bogu i kao fra Ante Antić služeći Bogu, sigurni da će nam on uzvratiti. Pustimo ga da nam on uzvrati na svoj način i budimo sigurni da ćemo imati više nego što mislimo da imamo sada.

Zato, dok molimo za proglašenje blaženim i svetim oca Ante Antića, molimo da naše obitelji budu pune milosti, pune svetosti, posvećene Bogu. Da naše obitelji malo-pomalo rastu, naše obitelji u kojima smo mi. Nemojmo ih pustiti da potonu, dižimo ih, dižimo ih k Bogu, s time ćemo i društvo dizati prema Bogu. I budimo ustrajni, uporni, nemojmo odustajati. Učinimo sve što je u našoj moći, jer tek onda možemo reći, kao što nas je Isusu poučio: »*Sluge smo beskorisne! Učinismo što bili dužni učiniti*« (Lk 17, 10). I onda kada padnemo od umora i napora, onda recimo: »*A sada, Bože, ti.*« Ne možemo, braćo i sestre, sjesti i reći: »*Ajde sad ti, Bože, jer mi ti to ne možemo!*« Možemo, braćo i sestre, možemo biti blagovjesnici i radosni vjesnici Krista Gospodina i milosti njegove, kao što je to bio sluga Božji otac fra Ante Antić. Neka Bog blagosloví sve naše obitelji, nek čuva naš narod i Crkvu svoju da uvijek bude stup i svjedok istine i evanđelja u svijetu u kojem živimo, u našem hrvatskom društvu, u našoj dragoj domovini, neka bude snaga, neka bude snaga koja će dizati svakoga čovjeka, svakoga od nas i učiniti nas nositeljima Radosne vijesti čovjeku koji živi kraj nas. Amen

DUHOVNA OBNOVA U HRVATSKOJ KATOLIČKOJ MISIJI BERLIN 20.-22. PROSINCA 2013.

U Hrvatskoj katoličkoj misiji u Berlinu u Njemačkoj održana je predbožićna duhovna obnova od 20. do 22. prosinca 2013. u znaku sluge Božjega oca fra Ante Antića: *Antićevi dani*. Obnovu je vodio vicepostulator postupka za proglašenje blaženim Sluge Božjega dr. fra Josip Šimić, koji je i sam djelovao u HKM-u Berlin od siječnja 1990. do 31. kolovoza 1991. Otac Šimić je u misiju stigao 17. prosinca i odmah se uključio u predbožićno ispovijedanje 18. i 19. prosinca, od 17.30 do 19.00 sati. I na sam dan početka duhovne

obnove, 20. prosinca. Ispovijedao je također 23. i 24. prosinca. Na sam Božić predvodio je misno slavlje u crkvi St. Marien u Spandau u 10.00 sati. Na kraju misnog slavlja svima je čestitao Božić riječima Charlesa Dickensa: »*Častite Božić u svom srcu i pokušajte ga zadržati tijekom cijele godine.*«

I. dan duhovne obnove 20. 12.

O. Šimić je ispovijedao sat vremena prije početka euharistijskog slavlja, koje je predvodio i preko kojega je propovijedao o temi: *Otac Antić svjedok vjere u susretu s bratom čovjekom*. Na misnom slavlju okupilo se blizu dvjesto vjernika. Propovjednik je usporedio oca fra Ante Antića s Ivanom Krstiteljem. Ivan Krstitelj nije želio igrati glavnu ulogu, već se predstavljaо kao »*glas Onoga koji ima doći*«, kao onaj koji svojim navještajem ima zadaću pripraviti put Gospodinu. Kao onaj koji je pozvan pomoći suvremenicima da otkriju i prepoznaju Krista. Ivan se zbog te svoje zadaće ne uznosi, već je skromno izvršava, pozivajući suvremenike da po obraćenju izvrše svoj poziv prihvatanja volje Božje koju Krist propovijeda.

Otac fra Ante Antić je bio duboko svjestan svojega kršćanskog, redovničkog i svećeničkog poziva, a to je živeći u vjeri i po vjeri svjedočiti Božju ljubav u susretu sa svakim bratom čovjekom. I on je poput Ivana Krstitelja neumorno u svojim nagovorima, pojedinačnim savjetima, u pismima i posebno u ispovijedima pozivano one koji su mu bili povjereni i one koji su mu dolazili da priprave

Duhovna obnova
ANTIĆEVI DANI
U HRVATSKOJ KATOLIČKOJ MISIJI
BERLIN
20.-22. prosinca 2013.

PETAK, 20. 12. 18.30
Sveta misa i propovijed:
O. fra Ante Antić svjedok vjere
u susretu s bratom čovjekom.

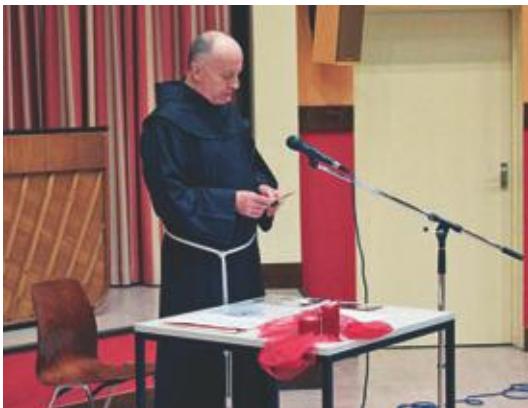
NEDJELJA, 22. 12.
Svete misi:
Spandau St. Marien 10.00
Wedding St. Sebastian 11.30
Kreuzberg St. Bonifatius 13.00
Propovijed:
Po primjeru o. fra Ante Antića
postati plodni duhom Božjim.

Subota, 21. 12. u 18.00 sati u misiji u Feldstr. 4
Trübbach

Otac fra Ante Antić izazov našem vremenu

NE ČOVJERA PUSTVJEĆENA DOGU I LJUDIMA
Značajke Antićeve osobe, štovanje i kanonski postupak

Duhovnu obnovu vodi dr. fra Josip Šimić, O.F.M.,
vicepostulator postupka za proglašenje blaženim i svetim sluge Božjeg o. fra Ante Antića

put Gospodinu – da mu se potpuno predaju. Ni otac Antić, kako nam to otkriva njegova Posveta života i brojna pisma, nije želio nikakvu glavnu ulogu, već poput Ivana Krstitelja ostajao u sjeni, potičući vjernike neka se mole Bogu da se on, fra Ante, napuni Duha Svetoga, tako da oni kada dođu k njemu »ne slušaju više fra Antu, nego Duha Svetoga« (vidi dr. Vladimir Čepulić, Lik oca Antića – doživljen u susretima; Zbornik: *Karizme lik i djelo sluge Božjega o Ante Antića*, Zagreb 1991., 145). On nije težio činiti velika djela već je u poniznosti pomagao ljudima mireći ih s Bogom, savjetujući ih, opominjući ih i pomažući one koji su bili u materijalnoj oskudici.

Kao što je Ivan Krstitelj bio duboko svjestan težine društvene i duhovne situacije u svoje vrijeme, tako je i otac Antić bio svjestan društvene, političke, moralne i duhovne situacije svojega vremena. Upravo zato njegova uloga glasa Božjega, uloga putokaza k Bogu i reflektora koji je ljudima u noći njihova vremena i njihova osobnog životnog iskustva uvijek iznova pokazivala put k Bogu, ima i za nas danas veliku vrijednost i poticajnu snagu. Bog je središte i glavna briga Antićeva djelovanja i nastojanja. Živeći trajno u Božjoj nazočnosti bio je ispunjen Bogom želeći da se i drugi Bogu otvore i njime ispune. Kako bi svi oni koji su se k njemu obraćali to doista i postigli, on ih potiče: »Neka među vama vlada duh pobožnosti, duh molitve, međusobno pomaganje i duhovno poticanje na bolji i savršeniji život« (AP II/1, 1).

Otac fra Ante Antić nije ostajao samo na poticanju i na savjetima. Bio je svjestan da siromasima Božju ljubav najbolje naviješta-mo ako ih i materijalno pomažemo. Siromaštvo i bijeda, prema ocu Antiću, ugrožavaju ljudsko dostojanstvo. Kršćanski *Caritas* za oca fra Antu je čin duboke vjere, koji se nadahnjuje i crpi svoju snagu iz Euharistije. On smatra da Božja gozba, tj. Euharistija mora svakoga od nas pokrenuti na djelotvornu kršćansku ljubav. Otac fra Ante je u onom claudelovskom smislu bio svjestan da Bog treba nas ljudi za nastavak Kristova djela djelotvorne ljubavi. I sam je bio, a i druge je poticao, da budu Kristovo srce i Kristove ruke.

Nalazimo se na kraju ovogodišnjeg vremena došašća, zaključio je o. Šimić, kada nam u ušima odzvanjaju Izajjine riječi, kojima Ivan Krstitelj poziva suvremenike: »Poravnite put Gospodnji!« (Iv 1, 23; usp. Iz 40, 3: »Pripravite put Gospodnji u pustinji, poravnite u stepi stazu Bogu našemu.«). Otac Antić upravo za vrijeme jednog došašća potiče jednu dušu: »Moli se pred ovim otajstvom, da ga bolje shvatiš, razumiješ, kušaš i proživljuješ. Živi sve ove dane u tom Otajstvu klanjajući Mu se i moli da upoznaš visinu, širinu i dubinu vječne ljubavi, da i ti budeš dostojno dijete Božje, apostol ovoga divnog Otajstva« (AP I/45, 12). Prihvativimo poticaje proroka Izajije i Ivana Krstitelja, koje nam na sebi svojstven način ponavlja i o. Antić. Pripremimo put Gospodinu - po duhovnom, moralnom i karitativnom obraćenju – naših srca, naših duša, naših osobnih i obiteljskih života, a na dobrobit našeg naroda.

II. dan obnove 21. 12. tribina: Otac fra Ante Antić izazov našem vremenu

Budući da u Hrvatskoj katoličkoj misiji Berlin subotom navečer nemaju euharistij-sko slavlje, u okviru obnove bila je tribina o Liku oca Antića čovjeka posvećena Bogu i ljudima u kojoj voditelj duhovne obnove progovorio o značjkama osobe oca Antića, o njegovu djelovanju i o razvijenom štovanju vjernika, tj. velikom broju onih koji štuju oca

Antića i o tijeku postupka (kauze) za njegovo proglašenje blaženim.

O. Šimić je istaknuo da je otac fra Ante Antić uz to što je već od mlade mise bio odgojitelj mlađih fratar, novaka i potom bogoslova, kojima je pred Bogom posvetio svoj život (*Posveta života za braću klerike*, 1926.), malo-pomalo počeo dolaziti na glas kao vrstan isповједnik i duhovni vođa. Doduše to se u Makarskoj, i kratko u Zaostrogu, gdje je djelovao 1917. do 1946., nije moglo tako brzo proširiti, kao onda kada je 1946. došao u Zagreb. Istaknuo je da je fra Antića karizma milosnog izvora, da je nije lako istraživati, jer je ona slobodni Božji dar koji se slobodno pojavljuje i pokazuje u životnom svjedočenju, ali se pokazuje u subjektivnim interpretacijama. Svakako je najistaknutija značajka osobe oca Antića jest njegova ispovjedna praksa i duhovno vodstvo. Smatra se da je za Antića kao isповједnika i duhovnog vođu znao i sveti Pio iz Pietralcine.

Antić je bio uronjen u Boga i njegova osoba je bila natopljena Bogom i tako su ga doživljavali oni koji su k njemu dolazili. Oni su osjećali Božju nazočnost u osobi oca Antića. Sam je prepoznavao one koji su mu dolazili kao one koje mu Bog šalje da im pomogne. Brojni proučavatelji osobe i djela oca Antića ističu da je on imao dar čitanja srca, te da je u svom djelovanju sve koji su mu dolazili upućivao da prihvate inicijativu Božje milosti. To je prema ocu Antiću znači-

lo da čovjek u svojem duhovnom rastu treba graditi na Božjoj milosti – Isusu, koji želi ući u svako ljudsko srce.

U susretu s ljudima Antić je bio prožet Božjom ljubavlju i potpuno predan svojem redovničkom i svećeničkom pozivu. Primaо je ljudiе najrazličitijih profila – od biskupa, svećenika, redovnika i redovnica, laika intelektualaca pa sve do studenata, radnika, domaćica i seljaka iz prigradskih sela koji su na tržnici na Kvaternikovu trgu prodavalii voće, povrće i druge prehrambene proizvode. U susretu i pristupu ljudima bio je ponizan i blag prepoznavajući u svakom čovjeku Božje dijete koje ima neizmjernu važnost za Boga. Ukratko, resile su ga blagost i dobrota. Neumorno je ljudiе savjetovao da nasljeđuju ono što Bog od njih očekuje u Evanđelju i drugim knjigama Novog zavjeta. Posebno je preporučivao naslijedovanje Blažene Djevice Marije kao najizvrsnijega primjera ljudskog krepasnog i poniznog života. Bio je duboko ukorijenjen u franjevačku duhovnost, koja je posve kristocentrična, a Marija je za to najbolji primjer. Svakodnevno je molio krunicu. Držao je da onaj tko ljubi Krista mora ljubiti i Mariju. On pred smrt piše: »*Volim, ljubim moju nebesku Majku, onako kako je ljubi, voli, poštije i hoće Isus. Molim i sve hoću raditi s Marijom, u Mariji, za Mariju, i po Mariji*« (AP II/6, 33).

O Sluzi Božjem napisano je, što stručnih, što nabrožnih, više od trideset knjiga, plus službena dokumentacija za potrebe postupka za proglašenje blaženim u Kongregaciji za kauze svetih. Vode se duhovne vježbe utemeljene na njegovoj duhovnosti.

Na kraju treba spomenuti ono što je posebno naglašavao pok. Luka Depolo, dugogodišnji urednik *Maloga koncila*, a to su tri bitne sastavnice karizme oca Antića: ispovjedanje, duhovno vodstvo i karitativni rad. Ove tri sastavnice stalno se isprepleću u životu oca fra Ante. Sve one koji su dolazili k njemu, a koji su bili u stanju materijalno pomoći siromasima, otac Antić je neumorno i ciljano poticao da pomažu. Luka Depolo drži da su svi oni koji su prošli kroz školu Antićeve duhovnosti i prihvatali njegovo

duhovno vodstvo manje ili više otkrili u sebi karitativnu karizmu i potrebu da i sami djeluju karitativno (usp. Zbornik, nav. dj. 1991., 141.).

Na kraju se otac Šimić dotaknuo i kanonskog (crkvenog) postupka za Antićevo proglašenje blaženim. Prvi stupanj koji se odvija u biskupiji, gdje je kandidat živio i radio, a to je u ovom slučaju Zagrebačka nadbiskupija, otvoren je 1984. i uspješno zaključen 1995. Potom je iste godine prenesen na kongregaciju u Rim gdje je otvoren. Vijeće teoloških stručnjaka (konzultora) kongregacije 26. studenog 2013. jednoglasno je potvrdilo da se kod oca Antića radi o junačkom stupnju kreposti, o svetosti života, svetoj smrti i općem uvjerenju vjernika da on zaslužuje čast oltara. Dok se očekuje i posljednja ocjena, a to je relacija – mišljenje promicatelja vjere u postupku, vijeće konzultora iznijelo je i svoju pismenu ocjenu (tzv. *Vota*). Nakon toga vijeće Kongregacije na čelu s kardinalom prefektom treba izreći svoje mišljenje i proslijediti ga svetom ocu Franji. Onda se očekuje proglašenje *Dekreta o krepostima* i dodjeljivanja naslova »časni sluga Božjik«. Postupak dokazivanja čuda - *Kauza o čudu* otvorena je na Duhovnom stolu u Zagrebu 1998. i uspješno završena 2000. Odmah je prenesena u Rim. Tamo su dvojica medicinskih stručnjaka kongregacije (liječnika) proučavali kazu i zaključili: budući da se radi o djetetu, takva se ozdravljenja mogu dogoditi i spontano. Sada preostaje potražiti nove dokaze za postojeće čudio ili, što je izglednije, otvoriti kazu o dokazivanju novog čuda.

III. dan obnove 22. 12.

Propovijed na misama u Spandau (St. Marien 10.00), u Weddingu (St. Sebastian 11.30) i u Kreuzbergu (St. Bonifatius 13.00) o temi *Po primjeru oca Antića postati plodni Duhom Božjim*.

Prije misnog slavlja voditelj duhovne obnove ispovijedao je sat vremena. Okupilo se oko 250 vjernika. Potom je predvodio misno slavlje. Odmah na početku u uvodu u

slavlje o. Šimić je istaknuo de je naš kršćanski poziv postati plodni krepšnim životom slijedeći uzore Krista, Blažene Djevice Marije, sv. Josipa, svetaca, blaženika i božjih ugodnika. Naglasio je da je za nas hrvatske katolike otac fra Ante Antić uzor i poticaj.

Na početku propovijedi na sva tri euharistijska slavlja o. vicepostulator je pozvao sve nazočne da si postave pitanje: Idem li ja u svojem životu ususret Bogu, ispunjen vjerom da je Bog trajno sa mnom na mojoj životnom putu, i gdje se na tom putu nalazim u ovom trenutku? Brojni primjeri, nagovori, pisma oca fra Ante Antića pokazuju da je on trajno nastojao biti plodan duhom Božjim, do te mjere da je napisao »*fra Ante = Isus*«.

U čemu je tajna uspješnosti oca fra Ante Antića, u njegovu osobnom životu i u poticanju i vođenju brojnih duša k Bogu, zapitao se propovjednik. Odgovor je jednostavan. On je sve one koji su dolazili k njemu, i tražili od njega duhovnu okrepnu, nastojao potaknuti na predanje Bogu, a s druge strane dovođenje vlastitog života i djelovanja u sklad s Božjom voljom, predajući se u tjeskobama i sumnjama Božjoj providnosti i vodstvu. Zato je otac fra Ante i za vas danas poticaj da se makar malo pomaknete naprijed. U predanju poticajima Duha Božjega ne smijemo biti nestrpljivi niti živjeti u uvjerenju da ćemo odmah uspjeti učiniti velike korake. Ne smijemo zaboraviti da je i u zemaljskom životu strpljivost tajna uspjeha. Otac fra Ante je često upozoravao one koje je duhovno vodio da moraju biti strpljivi napredujući

doduše sitnim, ali sigurnim koracima. Nama nije dano, upozorio je propovjednik, skočiti u rijeku milosti i odmah postati oslobođeni grijeha i sveti, kao što je Naaman Sirac po savjetu proroka Elizeja skočio u Jordan i postao čist, tj. ozdravio od gube.

U nastojanju oko duhovnog rasta i približavanja Bogu, ne smijemo zaboraviti ni onu praktičnu stranu, a to je karitativna usmjerenost, tj. djelotvorna zauzetost nas kršćana za braću i sestre koji su u potrebi. Biti blizu Bogu možemo jedino ako smo blizu braći i sestrama u potrebi. Pomoći ostavljenim starcima, bolesnicima, siromašnim obiteljima, ostavljenoj djeci, djevojkama majkama, siromašnim studentima i studenticama, i svima drugima. Pomoći i onima koji su našem postpotrošačkom i uživalačkom društvu nesposobni sami pravilno se kršćanski usmjeriti.

U kratkim rukopisnim bilješkama nazvanim *Pravilo života*, koje je otac fra Ante za sebe osobno napisao 1932. ili 1933. godine, a koje započinje riječima »Bože moj i sve moje« čitamo odmah na početku: »Gospodin me ljubio do vijeka i vodio me je u mom životu kao Dobri Pastir čuvajući me i bdijući na svim stazama moga života. Neprestano mu imam zahvaljivati i blagoslivljati njegovu očinsku dobrotu, ljubav i milosrđe. Moja je najveća dužnost da mu vjerno služim i odgovorim svetoj Njegovoj volji. Njegova sv. volja – to je za mene jedino pravilo i pravi životni program« (AS I/3, 1). Otac Antić ponizno priznaje svoju ljudsku malenkost i nesavršenost kad dalje piše: »Osjećam se tako malenim i bijednim, nevrijednim, a On hoće da vas budem Njegovo dijete, savršeno, sveto dijete. U meni ima mnogo opreka, protivnosti i naginjanja, odricanja od onoga što Bog od mene traži« (isto).

Ovo nam pokazuje da je otac far Ante ponizno uviđao da, iako koji put misli da je sve učinio što Isus od njega hoće, ipak nije baš sve tako. On uviđa da je sebe krivo procjenjivao, zaključuje da treba još mnogo toga učiniti. On i nas poziva da prihvatimo Isusov poziv, da se otvorimo poticajima Duha Božjega, koji nas preko Evanđelja i učenja Crkve

potiče. Tu nam Isus daje vidjeti i prepoznati se onakvima kakvi doista jesmo, slabima i grešnima. Ali nam isto tako daje spoznati i kakvi bismo trebali biti, pružajući nam svoju milost kako bismo to doista i postigli.

Sluga Božji se ne zaustavlja na opreka ma i slabostima, nego opisuje kako je tih godina Isus jače kucao na vrata njegova srca tražeći da mu otvorim i da se predam njegovim nadahnucima: »Ja sam se odazvao i od tada počimljie nova perioda – možda novi drugi život – u mom življenju (...) Isus je od tada zauzeo potpuno gospodstvo, vlast, upravo u mom srcu, duši i cijelom biću (...) Od toga doba On pokazuje jače svoju ljubav i svoja prava nada mnom i traži od mene potpunu odgovornost, vjernost i poslušnost (...) Ne mogu nego klanjati se Njegovoj mudrosti (...) veličati Njegovu dobrotu i ustrpljivost sa mnom« (isto). U ovom tekstu otac fra Ante opisuje Božje milosrđe koje poduzima sve za njega i za sve nas, a od nas traži tako malo – samo malo sabranosti, samo malo spremnosti da mu se otvorimo, pa će on doći k nama i nastaniti se u našem srcu i duši.

Predati se poticajima Duha Božjega onako kako nas to Majka Crkva uči znači učiniti da nam cijeli život, i sve u njemu, bude neprestana molitva, neprestano predanje Božjoj očinskoj dobroti i milosrđu. To će nam, kao i Sluzi Božjemu, otvoriti srce za savršenu žrtvu ljubavi u predanju i posluhu Bogu i onda kada to uključuje patnju i bol. Tako ćemo zaista postati Božji, urešeni evanđeoskim krepostima, potpuno predani Bogu. »Quid me, Domine, vis facere?« – pitao se otac fra Ante - »Gospodine, što želiš od mene učiniti?«

Na kraju za zaključak iznosim da je sažetak *Pravila života* Sluge Božjega: »Isus me mora imati svega i to on sam« (isto). To zapravo treba biti i sažetak pravila našega vlastitog kršćanskog života. Otvorimo se Kristu, predajmo mu svoju narav, svoju čud, svoje sklonosti, svoju slobodu i našu okrenutost ovome svijetu, koja nas često odvraća od Krista. Učinimo sve da se i mi preko njih i oni preko nas, Kristu još više približimo.

Berliner

KANONIZACIJA IVANA XXIII. I IVANA PAVLA II.

Nikada u povijesti Katoličke Crkve nije dan rimski biskup nije u istom slavlju proglašio svetima dvojicu svojih prethodnika, kao što je to učinio papa Franjo. Na bijelu nedjelju, nedjelju Božanskog milosrđa, 27. travnja, na svečanoj euharistiji, s početkom u 10 sati, slavljenoj na Trgu sv. Petra u zajedništvu s više od 150 kardinala, više od 700 biskupa, 5.000 svećenika, dvadeset predsjednika, nekoliko kraljeva i oko milijun vjernika, papa Franjo proglašio je svetima dvojicu svojih prethodnika: Ivana XXIII. (Angelo Giuseppe Roncalli), nazvanog Dobri i Ivana Pavla II. (Karol Józef Wojtyła), pape velikih crkvenih i društvenih promjena, pape hodočasnika i pape žrtve. Ova dvojica novih svetaca svojim životom, djelovanjem, a posebno svojom papinskom službom duboko su označili drugu polovicu dvadesetog stoljeća. Ivan Pavao II. neizbrisivo je označio i početak trećeg tisućljeća kršćanstva.

Osjećaj vjernika katolika, ali i mišljenje nekatoličkih kršćanskih zajednica, kao i svijeta općenito, na određeni način je pretekao službeno proglašenje Crkve. Dvojica

papa međusobno različiti: jedan, ukorijenjen u lombardskom seljačkom katoličanstvu u kratkotrajnom pontifikatu pokrenuo je nezaustavljive promjene. Drugi, prožet stoljetnom vjerom Crkve, koja je svjedočanski dozrela pod čizmom komunističkog totalitarizma, koliko intelektualac – filozof i teolog, toliko i pastoralac, komunikator i marijanski hodočasnik.

Osobna svetost ove dvojice papa, koja je dokazana u procesima beatifikacije, kanonski priznata od Pavla VI. i Benedikta XVI., a dovršena odlukom pape Franje, ima svoje posebno značenje. Mnogi su komentatori kanonizacije istaknuli da su ove dvije kanonizacije, pedeset godina nakon završetka II. vatikanskog sabora, ustvari njegov plod. Ovdje se prisjećamo simboličnog značenja jedine fotografije, na kojoj su snimljeni zajedno ova dvojica papa, a to je audijencija poljskog episkopata kod Ivana XXIII. uoči II. vatikanskog sabora, na kojima otkrivamo i mladog krakovskog pomoćnog biskupa.

Svetost ove dvojice papa trebamo promatrati u kontekstu II. vatikanskog sabora. Papa

Roncalli intuirao je njegovu nužnost i vođen Duhom Svetim hrabro otvorio, a papa Wojtyła u njemu zdušno sudjelovao. Papa Franjo, koji se kao redovnik i svećenik školovao poslije Sabora, proglašavajući ovu dvojicu svojih prethodnika svetima, jasno je uputio na nezaobilaznu važnost brojnih saborskih odluka s jedne strane, a s druge strane spremno je prihvatio uvjerenje kršćanskog puka da su pred nama dvojica svetih muževa koji su svojom službom utjecali na život Crkve i cijelog svijeta.

Zato će ova kanonizacija dvojice papa u istom liturgijskom slavlju nešto što će bitno označiti, ne samo početak našeg tisućljeća kad je Katolička Crkva u pitanju, već i cijelo kršćanstvo, sve ljude dobre volje i ovo naše vrijeme. Liturgijsko slavlje pružilo nam je još nešto o čemu će povijest sigurno dugo govoriti. Radi se naime o pozivu koji je papa Franjo uputio papi u miru Benediktu XVI. da sudjeluje na euharistijskom slavlju kanonizacije, što je on i prihvatio u duhu poniznosti i jednostavnosti. Dok su ga kardinali biskupi i svi nazočni vjernici sa simpatijom promatrali, papa Franjo mu je pristupio i s njim se bratski zagrljio. Radi se o događajima koji su u Crkvi bitno označili početak trećeg tisućljeća. Zato su brojni izvjestitelji, slikovnih, glasovnih i pisanih sredstava priopćivanja bijelu nedjelju, 27. travnja 2014., nazvali »danom četvorice papa«. Iako se u ove tri riječi krije jedna duboka sinteza, ipak ona ne

uključuje ono što je u ovom događaju najbitnije, a to je da su životi ove dvojice papa koje je Crkva proglašila svetima, bitno označili živote i djelovanje njihovih nasljednika na Petrovoj stolici, kao i život svekolikog kršćanskog puka.

Jasno je da primjer svetačkog života Kristovih sljedbenika i njihovo štovanje, uvijek zahtijeva i službeno proglašenje Crkve i onda kada se može reći da su beatifikacija i kanonizacija samo pitanje vremena. To nam je pokazala i odluka pape Franje da dvojicu velikih i hrabrih papa, koji su svjedočili Božju dobrotu i milosrde u teškim vremenima najstrašnijih ratova i najbrutalnijih totalitarizama nacizma i komunizma, ali i globalizacijskog totalitarizma i brojnih političkih fundamentalizama i praktičnog materializma, posebno neoliberalizma, na kraju drugog i početku trećeg tisućljeća, proglaši svetima.

Pape Roncalli i Wojtyła simbolički povezuje Sabor, u kojem su obojica vidjeli priliku za jačanje vjere u Boga. U svojoj staračkoj dobrohotnosti Ivan XXIII. i u svojem promicanju kršćanske obitelji, kao izvorišta istinske čovječnosti, Ivan Pavao II. postavili su temelje pastoralnog djelovanja Crkve. Papa Franjo shvatio je važnost učenja i djelovanja svojih prethodnika, i to u obredu kanonizacije sintetizirao kao duhovnu ostavštinu dvojice svetih papa.

Josip Šimić

FORMULA KANONIZACIJE (LATINSKI I HRVATSKI)

Ad honorem Sanctæ et Individuæ Trinitatis,
ad exaltationem fidei catholicæ
et vitæ christianæ incrementum,
auctoritate Domini nostri Jesu Christi,
beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra,
matura deliberatione præhabita
et divina ope sæpius implorata,
ac de plurimorum Fratrum Nostrorum consilio,

Beatos

Ioannem XXIII

et

Joannem Paulum II

Sanctos esse decernimus et definimus,
ac Sanctorum Catalogo adscribimus,
statuentes eos in universa Ecclesia
inter Santos pia devotione recoli debere.

In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.

Na čast Svetog i nerazdjeljivog Trojstva,
na uzvišenje katoličke vjere
i jačanje kršćanskog života,
vlašću Gospodina našega
Isusa Krista,
svetih apostola Petra i Pavla,
I našom vlastitom,
nakon što smo zrelo promislili
zazivajući više puta
Božju pomoć
i saslušavši mišljenje
brojne Naše Braće
u episkopatu,

blažene

Ivana XXIII.

i

Ivana Pavla II.

proglašavamo i nazivamo svetima,
upisujemo ih u Popis Svetaca
i određujemo
da u cijeloj Crkvi
budu štovani i čašćeni
kao sveci.

U Ime Oca i Sina i Duha Svetoga.

PROPOVIJED PAPE FRANJE NA SLAVLJU KANONIZACIJE

U središtu ove nedjelje koja zatvara uskrnu osminu, a koju je sveti Ivan Pavao II. proglašio nedjeljom Božanskog milosrđa, nalaze se Kristove rane.

On ih je pokazao kada se prvi put ukazao apostolima, na večer prvog dana po suboti, na nedjelju Uskrsnuća. One večeri kako smo čuli, Toma nije bio s apostolima, pa je kada su mu drugi apostoli rekli da su vidjeli Gospodina, odgovorio da neće povjerovati dok ne dotakne njegove rane. Kada se Isus nakon 8 dana ponovno ukazao apostolima među kojima je bio i Toma, pozvao je Tomu

da mu pristupi i opipa njegove rane. Nakon toga Toma, kao iskreni Isusov sljedbenik, koji sve što čuje želi i provjeriti, kleknuo je pred Isusa i rekao: »Gospodin moj i Bog moj!« (Iv 20, 28).

Isusove rane su skandal za vjeru, ali su također i temelj te vjere. Zato na tijelu Uskrsloga i proslavljenoga Gospodina Isusa te rane nisu nestale, već su ostale, upravo zato jer su one trajni znak Božje ljubavi prema nama i kao takve nužne za jačanje naše vjere u Boga. Ne samo vjere da Bog postoji, već vjere da je Bog čista ljubav, milosrđe, vjer-

nost. Sv. Petar, navodeći Izajjin tekst piše kršćanima: »*Po njegovim se ranama izlječi-sta*« (1Pt 2, 24; usp. Iz 53, 5).

Sveti Ivan XXIII. i Ivan Pavao II. hrabro su promatrali Kristove rane i opipali njegove ruke, kao i njegov proboden bok. Nisu se stidjeli tijela Kristova, niti su se sablažnjivali nad njim, nad njegovim križem. Nisu se stidjeli tijela Krista svojega brata (usp. Iz 58, 7) već su u svakoj trpećoj osobi vidjeli Krista. Bili su hrabri i odlučni ljudi, ispunjeni prosvjetljenjem Duha Svetoga, pružili svjedočanstvo Crkvi i svijetu o Božjoj dobroti i milosrđu.

Bili su svećenici, biskupi i pape dvadesetog stoljeća. Iako osobno nisu pretrpjeli tragedije, niti su ih one pogodile. U njima je Bog bio jači, jača je bila vjera u Isusa Krista Uskrsloga, čovjeka i gospodara povijesti. U njima je jače bilo Božje milosrđe, koje se pokazalo u pet Kristovih rana, jača majčinska blizina Marije.

U ovoj dvojici muževa koji su promatrali Kristove rane i svjedočili njegovo milosrđe, kao »životnu nadu« (1Pt 1, 3) kličući od radosti neizrecive i proslavljenje (usp. 1Pt 1, 8). Nada i radost koju uskrsli Krist daje svojim učenicima, koje im nitko ne može uzeti. Nada i uskrsna radost koje su prošle iskušenje lišenosti, ispražnjenja, blizine grešnicima pa sve do osjećaja gorčine onog kaleža. To su nada i radost koje su dvojica svetih Papa primili kao dar od uskrslog Gospodina, a koje su oni onda obilno darivali narodu Božjemu, te zato primaju vječno priznanje.

Ova nada i ova radost su se osjećale u prvoj kršćanskoj zajednici u Jeruzalemu, o čemu govore *Djela apostolska* (usp. 2, 24-47), što smo čuli u drugom čitanju. To je zajednica u kojoj živi sama bit Evangelija, a to je ljubav, milosrđe, jednostavnost i bratsko zajedništvo.

To je slika Crkve koju je II. vatikanski sabor imao pred svojim očima. Ivan XXIII. i

Ivan Pavao II. surađivali su s Duhom Svetim na ponovnom uspostavljanju i posadašnjenju Crkve prema njenoj izvornoj fizionomiji, fizionomiji koju su pokazivali sveci kroz stoljeća. Nemojmo zaboraviti da su upravo sveci oni koji Crkvu nose naprijed i koji čine da ona raste. Sazivajući II. vatikanski sabor, Ivan XXIII. pokazao je istančanu podložnost nadahnucu Duha Svetoga, dopustio da ga Duh vodi, pa je zato za Crkvu bio pastir, vodič kojega Duh Sveti vodi. To je bilo veliko služenje Crkvi. Zato mi je draga promišljati ga kao Papu podložna vodstvu Duha Svetoga.

U ovom služenju narodu Božjem, sveti Ivan Pavao II. bio je papa obitelji. On je sam

jednom zgodom za sebe rekao da želi biti upamćen i ostati u sjećanju kao papa obitelji. Čini mi se važnim upozoriti na to dok pripremamo sinodu posvećenu obiteljima i želimo ići s obiteljima, da nas on sigurno prati i pomaže s neba.

Neka ova dvojica novih svetih Pastira naroda Božjega zagovaraju Crkvu kako bi kroz ove dvije godine sinodalnog hoda bila poučljiva nadahnucima Duha Svetoga u pastoralnom služenju obiteljima. Neka nas obojica pouče da se ne stidimo Kristovih rana, već da se dotaknemo otajstva Božjeg milosrđa, koje se uvijek nada, uvijek opravičava, jer uvijek ljubi.

IVAN XXIII. (1881.-1963.) <> KRATAK ŽIVOTOPIS I ZNAČENJE

Angelo Giuseppe Roncalli rođen je u mjestu Soto il Monte u okolini Bergama, 25. studenoga 1881., kao četvrti po redu od trinaestero djece. Istog je dana kršten. U župi je pod vodstvom don Francesca Rebuzzinija primio istinski crkveni pečat, koji ga je podupirao u poteškoćama i nadahnjivao u apostolskim nastojanjima.

Potvrdu i prvu Pričest primio je 1889., a 1892. ulazi u sjemenište u Bergamu gdje je završio klasičnu gimnaziju i studij filozofije do druge godine teološkog studija. Kao četrnaestogodišnjak počeo je zapisivati duhovne zabilješke, koje je bilježio sve do svoje smrti a koje su sabrane u *Dnevniku duše* (Il Giornale dell'anima). Ovdje je započeo njegov duhovni rast. Don Luigi Isacchi duhovnik u sjemeništu u Bergamu primio ga je u Franjevački svjetovni red 1. ožujka 1896., a godinu dana kasnije, 23. svibnja, položio je prve zavjete.

Od 1901. do 1905. zahvaljujući stipendiji biskupije Bergamo, koja je bila dodjeljivana zaslужним sjemeništarcima, boravio je u Papinskom rimskom sjemeništu gdje je završio teološki studij. U međuvremenu je odslužio vojni rok. Za svećenika je zaređen 10. kolovoza 1904. u Rimu, u crkvi Santa Maria in Monte Santo na Piazza del Popolo. 1905. imenovan je tajnikom bergamskog biskupa mons. Giacoma Marie Radini Tedeschi. Tu službu je vršio sve do 1914. Pratio je biskupa na pastoralnim pohodima i surađivao u brojnim pastoralnim inicijativama: Sinodi, uređivao je mjesecačnik *Biskupijski život* (La vita diocesana), organizirao hodočašća, vršio karitativni rad. U sjemeništu je predavao povijest, patrologiju i apologetiku. Biskup mu je povjerio i odsjek V. (Katoličke žene). Surađivao je u Bergamskom katoličkom časopisu, bio vrstan i revan propovjednik.

To su bile godine produbljivanja poznavanja svetih pastira: sv. Karla Boromejskog (objavio je njegove bilješke s apostolskog pohoda 1575.), sv. Franje Saleškog i onda blaženog Jurja Barbariga. To su bile godine velikog pastoralnog zamaha koji ga je uz biskupa mons. Radinia Tedeschia svakodnevno zaukljao. Nakon što je 1914. biskup umro don Angelo je nastavio svoju profesorsku službu u sjemeništu i na pastoralnom području, naročito na području crkvenih udruga.

Kad je 1915. Italija ušla u rat, pozvan je kao sanitetski vodnik u vojsku. Nakon godinu dana postaje vojni kapelan i služi u različitim vojnim bolnicama, pružajući duhovnu i moralnu pomoć vojnicima. Nakon rata otvorio je Studentsku kuću i posvetio se pastoralu studenata. 1919. imenovan je duhovnikom u sjemeništu.

Drugi dio njegova života počinje 1921., a to je u službi Svetе Stolice. Benedikt XV. poziva ga u Rim gdje mu povjerava službu predsjednika središnjeg odbora Papinskog djela za promicanje vjere. Za vrijeme te službe obišao je mnoge biskupije i organizirao misijske kružoke. Pio XI. imenovao ga je 1925. apostolskim vizitatotorom u Bugarskoj i naslovnim biskupom Areopolisa. Kao biskupsko geslo izabrao je »Poslušnost i mir« (*Obœdientia et pax*), i to je bio program koji ga je stalno pratilo.

Za biskupa je zaređen 19. ožujka 1925. u Rimu. Kasnije je imenovan apostolskim delegatom. U Bugarskoj je ostao do 1934., neumorno obilazeći katoličke župe, nastojao je jačati i vezu s drugim kršćanskim crkvama. Godine 1928. za vrijeme potresa istaknuo se u karitativnom radu. Bio je prisiljen trpjeti nerazumijevanje i poteškoće u svojoj pastirskoj službi malih koraka. Svoje pouzdanje polagao je u Krista Raspetoga.

Dvadeset sedmog studenoga 1935. imenovan je apostolskim delegatom u Turskoj i Grčkoj. Novo područje rada bilo je široko, Crkva koja je u mladoj turskoj republici bila nazočna u različitim oblicima, nastojala se obnoviti i organizirati. Istaknuo se nastojanjem oko katoličkih zajednica, ali i pošto-

vanje i dijalog s pravoslavljem i islamom. Drugi svjetski rat zatekao ga je u Grčkoj koja je bila razorena u borbama. Nastojao je dobiti vijesti o ratnim zarobljenicima i spasio brojne Židove služeći se tranzitnom vizom apostolske delegature. Pio XII. imenovao ga je 20. prosinca 1944. apostolskim nuncijem u Parizu.

Za vrijeme posljednjih mjeseci rata i prvim danima mira pomagao je ratnim zarobljenicima i radio na normalizaciji crkvenog života u Francuskoj. Obilazio je francuska svetišta, sudjelovao na pučkim slavlјima i važnijim vjerskim slavlјima. Brižno, s pozornošću i povjerenjem pratilo je nove pastoralne inicijative biskupa i svećenika u Francuskoj. Uvijek ga je nadahnjivalo nastojanje i traženje evanđeoske jednostavnosti, čak i u najzamršenijim diplomatskim pitanjima. Uvijek ga je pratila pastoralna želja biti svećenik u svakoj situaciji. Animirala ga je iskrena pobožnost koju je svakodnevno produbljivao u molitvi i razmišljanju. Dvanaestog siječnja 1953. imenovan je kardinalom, a 25. imenovan je patrijarhom Venecije. Bio je radostan što se u posljednjim godinama svojega života može posvetiti onome što ga je pratilo otkada je zaređen za svećenika, a to je neposrednom služenju dušama. Bio je mudar i poduzetan pastir, nadahnjivao se na primjeru svetih pastira koje je oduvijek štovao: sv. Lorenza Giustiniania, prvog patrijara Venecije, i sv. Pija X. Što je više stario, to je sve više jačao svoje pouzdanje u Boga u poduzetnoj i radosnoj pastirskoj službi.

Nakon smrti Pija XII. izabran je za papu, 28. listopada 1958., i izabrao je ime Ivan XXIII. U pet godina svoje papinske službe svijetu se pokazao istinska slika Dobrog Pastira. Ponizan i nježan, poduzetan i hrabar, jednostavan i djelatan iskazivao se u djelima tjelesnog i duhovnog milosrđa, obilazio je bolesnike i zatvorenike, primao ljudе najrazličitijih narodnosti i vjerskih pripadnosti, pokazujući uvijek istinski očinski osjećaj. Njegov pontifikat označile su okružnice *Mater et Magistra* (1961.) i *Pacem in terris* (1963.).

Sazvao je Rimsku sinodu, ustanovio komisiju za reviziju Zakonika crkvenog prava i sazvao II. vatikanski sabor. Kao rimski biskup obilazio je župe rimske biskupije, kako one u središtu grada, tako i one po rimskim predgrađima. Narod je u njemu video zraku evanđeoske dobrote i zato ga je prozvao »papa dobri«. Hranio ga je jaki duh molitve koji je iz njega zračio. Započeo je obnovu Crkve i poticao mir među narodima koji dolazi od Krista. Veliku pozornost posvećivao je evangelizaciji, ekumenizmu, dijalogu sa svima,

pokazujući trajno očinsku brigu za braću i sestre izložene različitim patnjama.

Umro je uvečer 3. lipnja 1963. na uočnicu Duhova, u potpunom predanju Isusu i u želji da se nađe u njegovu zagrljaju, praćen molitvama cijelog svijeta, koji se oko njega u duhu okupio kako bi osjetio ljubav nebeskog Oca.

Ivan Pavao II. proglašio ga je blaženim 3. rujna 2000. na Trgu sv. Petra u jeku jubilejskih slavlja Svetе godine 2000.

H. Daleković

SVETI IVAN PAVAO II. <> KRATAK ŽIVOTPIS I ZNAČENJE

Karol Józef Wojtyła rodio se 18. svibnja 1920. u mjestu Wadowice blizu Krakowa. Bio je treće dijete Karola Wojtyłe i Emilije Kaczorowske. Nije navršio ni devet godina kad mu je 1929. umrla majka. Stariji brat Edmund, liječnik, umro je 1932. Otac, dočasnici u poljskoj vojsci, umire 1941. Sestru Olgu nije ni upoznao. Svemu tome usprkos Lošek, kako su ga prijatelji prozvali, bio je uvijek pun radosti i pozitivne energije. Bio je vratar u katoličko-židovskoj nogometnoj momčadi. Bio je također kazališni glumac amater. Pripadao je Marijinoj legiji. Osim nogometa bavio se i drugim sportovima: skijanjem, plivanjem i planinarenjem. Bio je odličan đak. Godine 1938. maturirao je kao odlikaš. Nakon mature s ocem seli iz Wadowica u Krakow, gdje upisuje studij filozofije na Jagjelonskom sveučilištu i s prijateljima osniva kazalište. Nacistička okupacija Poljske sve to prekida. Nacisti 1939. zatvaraju sveučilište, a profesore šalju u koncentracijske logore. Karol se 1940. zapošljava u kamenolomu u kojem radi do 1940., a potom u kemijskoj tvornici Solvay, sve kako bi izbjegao deportaciju u Njemačku. Nastavlja raditi i u tajnom Rapsodijskom kazalištu.

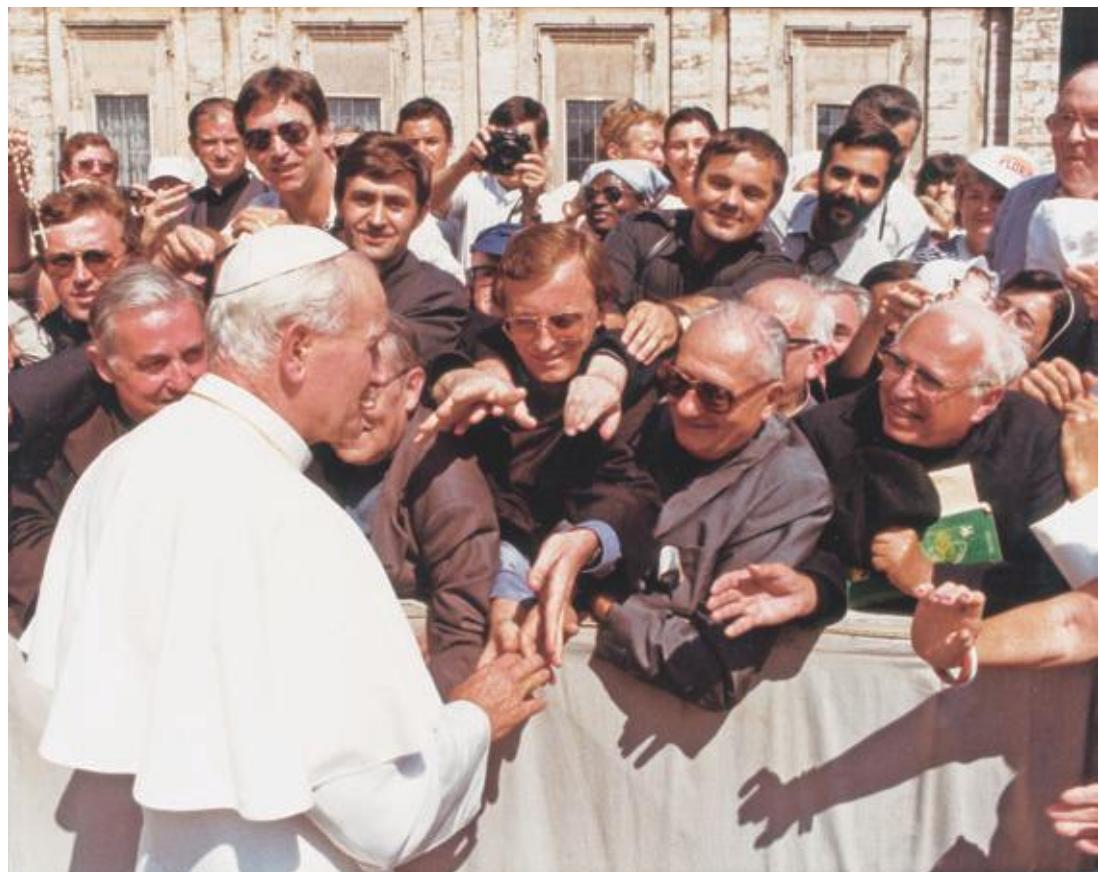
Postaje svjestan Božjeg poziva i od 1942. pohađa Teološki fakultet Jagjelonskog sveučilišta, koje djeluje u tajnosti, a vodi ga nad-

biskup Adam Sapieha. Nakon rata ponovno se otvara sveučilište. Karol 1. studenoga 1946. biva zaređen za svećenika. Krakovski nadbiskup kardinal Adam Stefan Sapieha šalje ga na doktorski studij u Rim, gdje je 1948. doktorirao s tezom o vjeri u djelima sv. Ivana od Križa. Za vrijeme ljetnih praznika brinuo se za poljske izbjeglice u Belgiji, Francuskoj i Nizozemskoj. Nakon doktorata i povratka iz Rima 1948. Karol biva imenovan kapelanom, najprije u župi Niegowić, a onda u župi sv. Florijana. Ubrzo je imenovan studentskim kapelanom. 1951. nastavlja studij i na Jagjelonskom sveučilištu, doktorira s tezom o mogućnosti utemeljenja kršćanske vjere na etičkom sustavu Maxa Schelera. Ubrzo postaje profesorom moralne teologije na krakovskoj bogosloviji i na teološkom fakultetu Katoličkog sveučilišta u Lublinu. Pio XII. imenuje ga 4. srpnja pomoćnim krakovskim biskupom. Nadbiskup Eugeniusz Baziak redi ga za biskupa 28. rujna 1958. Tako s 38 godina postaje najmlađi poljski biskup. Papa Pavao VI. imenuje ga 13. lipnja 1964. nadbiskupom i tri godine kasnije, 26. lipnja 1967., kardinalom. Sudjelovao je u zasjedanju II. vatikanskog sabora i pridonio izradi pastoralne konstitucije *Gaudium et spes*. Sudjelovao je i na svih 5 zasjedanja Sinode biskupa prije svojega izbora za papu.

Pavao VI. umire 6. kolovoza 1978., a nasljeđuje ga Ivan Pavao I. (Albino Luciani), koji nakon 33 dana umire 14. listopada 1978. ponovno su sazvane konklave. Nakon dva dana i sedam glasovanja, 22. listopada pojavio se bijeli dim. Nakon što je kardinal arhiđakon najavio novoizabranog papu, ne samo vjernici, već i novinari na Trgu sv. Petra nisu razumjeli njegovo ime i prezime i biskupiju iz koje dolazi. Kad se pokazao nasmijani stasiti plavokosi papa, sportskog izgleda i držanja, koji je prije nego li će podijeliti svoj prvi blagoslov Urbi et orbi, održao govor na talijanskom jeziku, koji je započeo retoričkim pitanjem: »*Ne znam mogu li se izraziti na vašem, ne, na našem talijanskom jeziku. Ako pogriješim, vi me ispravite.*« Kao poliglot koji je govorio osam jezika on je namjerno pogriješio i time odmah osvojio srca Talijana, koji su odmah

izšli iz početnog šoka zbog pape stranca i bučnim aplauzom pokazali da je novi papa već osvojio njihova srca. Ubrzo je osvojio i novinare i cijeli svijet.

On je prvi papa netalijan nakon četiri i pol stoljeća i prvi papa Slaven nakon Siksta V. koji je, prema mnogim povjesničarima, bio podrijetlom Hrvat. Poduzeo je brojna apostolska putovanja, ili kako ih je on radije nazivao hodočašća. Na tim putovanjima uvek je obilazio marijanska i druga svetišta. Susreo se s preko 300 milijuna ljudi i prevalio put koji je tri puta duži od udaljenost Mjeseca od Zemlje. Bio je prvi papa koji je ušao u sinagogu i džamiju. Na hodočašću po Svetoj Zemlji dok je molio pred Zidom plača ostavio je svoju molitvu u šupljinu u zidu, kao što to rade pobožni Židovi. Za vrijeme bogoslužja u Betlehemu nakratko je zastao, dok je mujezin s minareta pozи-

vao na molitvu. To je izazvalo oduševljenje Palestinaca. Molio je oproštenje za strahote učinjene uime Katoličke Crkve, rehabilitirao je Galilea Galileja. Ljudsku i kršćansku veličinu pokazao je 1983. kada je u zatvoru pohodio Mehmeta Ali Agcu, koji je 13. svibnja 1981. na svetkovinu Gospe Fatimske na njega izvršio neuspjeli atentat u kojem ga je pokušao ubiti. Kao nijedan papa prije njega proglašio je 1338 blaženika i blaženica, te 482 svetaca i svetica. predsjedao je slavlja 147 beatifikacija i 51 kanonizaciju. Kad je izabran za papu Katolička je Crkva je brojila oko 750 milijuna vjernika, a na kraju njegova pontifikata preko milijardu. Održao je 9 konzistorija i imenovao 231 (i 1 in pectore) kardinala. Predsjedao je na 6 plenarnih zasjedanja kardinalskog kolegija.

Već na početku pontifikata izjavio je da želi biti papa obitelji. To je i potvrdio posebnim dokumentom posinodalnom apostolskom pobudnicom *Familiaris consortio*, 22. studenog 1981., u kojem naglašava dostoјanstvo i zadaće kršćanskih obitelji. To je doista opsežan dokumenat na 110 stranica *Acta Apostolicae Sedis* [AAS 74(1982) 81-191]. Ovaj dokumenat je plod zasjedanja Biskupske sinode od 26. rujna do 25. listopada 1980. Njegovi su dokumenti: 14 okružnica, 15 apostolskih pobudnika, 11 apostolskih konstitucija i 45 apostolskih pisama. Napisao je i 5 knjiga. Za njegova papinstva proglašeni su novi Crkveni zakonici, zapadne Crkve i istočnih Crkava, Katekizam Katoličke Crkve i provedena je reforma postupaka beatifikacija i kanonizacija. Proglasio je Veliki jubilej 2000., Euharistijsku i Marijansku godinu i uveo svjetski susret mlađih.

Nijedan papa dosada nije susreo toliko ljudi. Održao je više od 1160 generalnih audijencija srijedom, na kojima je sudjelovalo ukupno 17 milijuna i 600 tisuća hodočasnika. Održao je i brojne druge audijencije i liturgijska slavlja. Za Svetu godinu 2000.

u Rim je došlo oko 8 miliona hodočasnika. Treba spomenuti i 38 službenih pohoda državama, 738 susreta s poglavarima država i 246 s predsjednicima vlada.

Tri puta je pohodio Hrvatsku. Prvi put za vrijeme Domovinskog rata, 10. rujna 1994. godine u Zagrebu, gdje ga je dočekalo milijunsko mnoštvo vjernika, koje je pozvao na oprost i izgradnju »novih perspektiva bratske solidarnosti«. Na svojem drugom apostolskom pohodu Hrvatskoj, od 2. do 4. listopada 1998., u Mariji Bistrici je proglašio blaženim mučenika kardinala Alojzija Stepinca, za kojega je već prije izjavio da je »najsvjetlij lik i istinski čovjek Crkve«. Tom prigodom pohodio je i Split i predvodio veličanstveno euharistijsko slavlje na Žnjanu. Treći i posljednji put Ivan Pavao II. boravio je u Hrvatskoj od 5. do 9. lipnja 2003. i obišao Rijeku, Osijek, Dubrovnik i Zadar. U Dubrovniku je blaženom proglašio Mariju od Propetog Petković. On je prvi papa, koji je pohodio Hrvatsku, nakon Aleksandra III., koji je 13. ožujka 1177. posjetio Palagružu, Vis, Zadar i Rab.

Ivan Pavao II. dva puta je pohodio i Bosnu i Hercegovinu: 1997. (Sarajevo) i 2003., kada je u Banjoj Luci 22. lipnja proglašio blaženim Ivana Merza.

Umro je na uočnicu bijele nedjelje – Nedjelje Božanskog milosrđa, koju je sam ustanovio, 2. travnja 2005. u 21.37 sati. Svečani pogreb održan je 8. travnja na Trgu sv. Petra. Na njegovu pogrebu 2005. svjedoci smo silnom mnoštву hodočasnika i brojnim natpisima »santo subito« - (brzo) odmah svetac. Papa Benedikt XVI. proglašio ga je blaženim 1. svibnja 2011. i odredio spomen dan 22. listopada, a papa Franjo 27. travnja 2014. svetim. Osim čuda proučavanih za potrebe postupka beatifikacije i kanonizacije pripisuju mu se i brojna druga čuda.

H. Daleković

Piše: dr. fra Vicko Kapitanović

POMOĆNIK MAGISTRU I LEKTOR DUHOVNOG BOGOSLOVLJA

Nakon mjesec dana od dolaska iz Zaoštrogca Antić se počeo oporavljati, no čini se da je trebalo proći još dva puna mjeseca da bi mogao obavljati poslove. Vjerojatno se već bio prilično oporavio kad ga je fra Karlo Eterović, koji je u Sinju bio magistar zavjetovanika, preopterećen predavanjima u filozofiji i gimnaziji, zatražio za pomoć. Polovicom siječnja nalazimo ga ponovno u službi pomoćnika magistru fra Petru Grabiću u Makarskoj, gdje je ostao negdje do polovice lipnja iste godine.

Može se smatrati vjerojatnim da je upravo Antić predložio magistru bogoslova i upravitelju Bogoslovije fra Petru Grabiću da bi na Bogosloviji trebalo predavati ascetiku (duhovno bogoslovlje) kao posebni kolegij. Zbog toga je 9. II. 1921. pozvan na sjednicu profesorskog zbora da izvijesti o namjeravanoj pouci. No kako je Antić bio previše bolestan da bi sam preuzeo tu obvezu, zbor je zaključio da taj predmet predaju studentima magistri, ali bez školske obveze.

Kako je Grabić, zbog različitih poslova, više puta bio odsutan iz odgojnog zavoda, bolesni Antić je bez sumnje imao prilično posla nadzirući studente. No o tome radu nalazimo malo bilježaka. Prisustvovao je redovito skupovima Zbora Milovan i u odsutnosti upravitelja nadzirao rad skupštine, uplećući se koji put i u same rasprave, pazeci pritom više na sklad među studentima negoli na stručnost rasprava. U tom je duhu savjetovao cenzorima da u kritici ne iznose manje nedostatke, već da se kritički osvrnu na cjelinu, tok misli i način prikazivanja. A kad se članovi Zbora ne bi mogli uskladiti u svojim stavovima, Antić je ostavljao odluku upravitelju Zbora.

U drugoj polovici svibnja 1921. uprava je Provincije premjestila iz Zaostroga u Makarsku, zbog liječenja, dvojicu novaka, Carića i Krokara, i povjerila Antiću vodstvo njihova duhovnog života. Bio je to pogrešan korak jer je Krokar možda upravo od fra Ante uhvatio zarazu i još ozbiljnije obolio.

I Antićeva se bolest vjerojatno pojačala pa je ponovno pošao u Imotski, kao zdravije mjesto. Uprava Provincije slala je tu i neke bolesne klerike. Tako je poslala fra Stanka Dizdara koji je uskoro istupio iz Reda i fra Ivana Glibotića. Tu se fra Ante, osim za svoje zdravlje, prema Glibotićevoj izjavi, poput Samaritanca brinuo i za njega. Provodili su skupa vrijeme na čistom zraku u samostanskoj ogradi, vodio ga je k liječniku i pomagao što je bolje mogao. A fra Vjeko Vrčić se sjeća da je poučavao i ministrante i ponekad kitio oltare cvijećem.

Nakon Antićeva oporavka u Imotskom, fra Petar Grabić, magistar klerika u Makarskoj, zatražio je 5. srpnja da bi Antić došao u Makarsku. I već 11. srpnja uvečer Antić je s provincijalom stigao iz Imotskog. U Makarskoj je trebao nastaviti domagistarsku službu i pripravljati za ređenje bogoslove, koji su dobili iz Rima dopuštenje da budu raniye ređeni. Otada će Antić kroz desetljeća pripremati naraštaje mladih svećenika. Ceremonije je pazio kao oči u glavi znajući da to traži dostojanstvo u obavljanju Božjeg djela. Fra Boris Illovača, koji ga je upravo u to vrijeme prvi put susreo, za vrijeme ređenja na kojem je Antić bio ceremonijar, prisjećat će se da je svaki njegov pokret i čin odavao produhovljena, svetog redovnika, a teolog fra Karlo Balić, koga je Antić

pripremao za ređenje, ističe da je na njih klerike Antićev primjer djelovao više nego sve njegove upute i tumačenja. Zbog toga je Antić i kasnije ponekad bio tražen kao učitelj crkvenih obreda.

Premda je Grabić 7. XI. 1922. izabran na kapitulu za kustoda, i nadalje je zadržao magistarsku službu, a Antić mu je bio pomoćnik. Uz to je Antić postao i učitelj braće laika, pa je u tom svojstvu primio i obnovu zavjeta brata laika fra Metoda Dragasa. Ujedno je bio podučavatelj samostanske posluge u kršćanskom nauku, diskret i samostanski vikar (što je svakako neobičan spoj služba).

Kao što je već spomenuto, Antićev prijedlog da se na Bogosloviji 1921. uvede kolegij mistike i ascetike nije zbog Antićeve bolesti uspio. Zbog toga je na definitorijalnom sastanku 4. kolovoza 1922, ne zna se na čiji prijedlog, možda fra Petra Grabića, donesen zaključak da se na Bogosloviji uvede predmet ascetike i mistike i povjeri praktičnom askezi Antiću da izradi plan predavanja. Mladi profesor je zanosno prihvatio novu dužnost i mjesec dana prije početka akademske godine zatražio udžbenike za studente i najvjerojatnije odmah započeo predavanja.

Stanje zavoda u Makarskoj nije bilo najsjajnije. Posljedice ratnih godina još su se osjećale, a neishranjenost je ostavljala posljedice na zdravlju studenata. Izvještavajući da je moralno i nastavno stanje u zavodu zadovoljavajuće, fra Petar se Grabić potužio na definitorijalnom sastanku 20. VII. 1923. da su zdravstvene prilike dosta loše. Vjerojatno je to utjecalo da je definitorij donio odluku da se u gimnaziju uvede gimnastika, a preporučio ju je i magistrima u klerikatima u Makarskoj i Zaostrogu uz uvjet da vježbe ne dođu u sukob s doličnošću redovničke stege.

Grabić, čovjek širokih pogleda, koji je u međuvremenu postao kustod Provincije, po naravi radin, dobio je u Antiću izvrsnog pomoćnika. Povjerio mu je, čini se posve, religioznu stegu, pripreme za ređenje klerika, sređivanja vojne službe te organiziranje božićne tombole. No čini se da je Antić već i zbog toga što je Grabić više puta izbivao iz Makarske trebao studentima izlagati i građu za duhovna razmatranja. Grabić koji je u studentima uvijek gledao bolje strane izvijestio je, naime, o priličnom uspjehu studenata u nauku i vladanju iako mu se činilo da nemaju prevelike ljubavi prema askezi, pa čak ni naročito zalaganje za napredovanjem

*Profesori i studenti franjevačkog bogoslovnog učilišta u Makarskoj 1924.
(Antić prvi u prvom redu s lijeve strane)*

u krepostima. No, nije prešutio rad svoga pomoćnika na duhovnom planu pa je zapisničar iz njegova izvještaja sažeto pribilježio u zapisnik definitorijalnih sastanaka da se pod upravom o. Ante Antića, drugog magistra klerika, kod pojedinaca pokazuje vidni duhovni napredak.

Vrelo tog napretka bila je osobna Antićeva duhovna izgradnja. Istina, ne možemo je pratiti do u potankosti. No jedan zapis iz njegovih duhovnih vježba koji je u prijepisu, na pomalo čudan način, prispio do nas upravo iz te godine otkriva Antićovo duhovno nastojanje. On se prije svega nastoji osobno duhovno izgraditi. Ne upušta se u dugačke razgovore. Naročito nastoji ne govoriti o drugima, čini se, čak ni pohvale. Izbjegava pohlepu za hranom, koja je možda ponekad njegov pogled privlačila za boljim zalagajem. Čuva se naklonosti prema drugima. Posebno pokušava gajiti poniznost. No poniznost mu se ne sastoji u mehaničkim činima malenosti. On je naslovjava poniznošću razuma. A ona izvire iz uvjerenja da je Bog neizmjerno velik, a čovjek bez njega nesposoban za ijedno dobro. Takvo razmišljanje logički ga je dove-

lo do zaključaka da se podlaže bližnjemu, pa i nižemu u službi. Da ostane miran i onda kad je prezren i kad na nj nitko više ne računa da može obaviti neki važan ili koristan posao. Dapače, Antić već tada dva puta upotrebljava i izraz prezirati samoga sebe. »*Prezirati sebe i veseliti se kad nas preziru, omalovažavaju i grde.*« Arhaičan i danas već neobičan izraz "preziranje", dok su nam pune uši govora o ljudskom dostojanstvu, dobiva svoje najbolje tumačenje upravo u toj Antićevoj rečenici koja podsjeća na osmo Kristovo blaženstvo. Takav "prezir" nije rušenje ljudskog dostojanstva, već upravo postaje neke vrste pobožanstvenjenje čovjeka, koji nastoji postati što sličniji Kristu koji je "prezreo" svoje božanske dostojanstvo da bi se približio čovjeku.

Obnavljajući ujutro takve odluke, Antić je čini se brzo i sam napredovao u duhovnom životu. Studenti su zapažali da njihov domagistar ne govori slabo o drugome, da odmah ne reagira na njihove slabosti pa ga je većina počela simpatizirati i prilagođivati se njegovim duhovnim savjetima.

Duhovni se napredak studenata, čini se, iz godine u godinu sve više poboljšavao i već

sljedeće godine Grabić govorio o blagoslovjenom Antićevu utjecaju na klerike koji je vršio predavanjima i živim primjerom.

Uz odgojiteljsku službu Antić se povremeno bavio i apostolatom, iako o tome nemamo iscrpnih podataka. Tako iz protokola saznajemo da ga je župnik Zlosela don Marko Čorić tražio da mu dođe na ispomoć u kolovozu 1923. no, ne znamo je li provincial Cikojević udovoljio Čorićevoj molbi.

U 1924. Antićovo se zdravstveno stanje pogoršalo. Vjerojatno je zbog toga predavanje ascetike preuzeo fra Roko Rogošić. Antić je u kolovozu pošao u Vrliku na oporavak, ali mu je zdravstveno stanje još neko vrijeme bilo nestalno i tek se u rujnu poboljšalo. U vrijeme oporavka čitao je duhovnu literaturu, napose Tanquereyev *Pregled asketske i mistične teologije* koji se na francuskom pojavio upravo u to vrijeme. Zamolio je provinciala Cikojevića da mu dopusti naručiti djelo poznatog dominikanca Reginalda Garrigou-Lagrangea *Kršćansko savršenstvo i kontemplacija prema sv. Tomi Akvinskem i sv. Ivanu od Križa*, objavljeno na izvorniku

godinu dana ranije, a može se naslutiti da je pismeno nastavio i duhovno vodstvo jedne redovničke osobe. Provincijala je potanko obavještavao o svom zdravstvenom stanju i svojim nakanama, a onda se početkom listopada vratio u Makarsku, gdje se i nadalje zanimalo za duhovne knjige i nastojao ih pribaviti preko provincijala.

Njegov rad sa studentima u Makarskoj sastojao se u predavanjima i savjetima, ali u sjeni velikog Grabića ostao je donekle nezapažen i tek će naknadno izići na vidjelj. Studenti su ga cijenili i obraćali mu se u poteškoćama jer im se činio pristupačniji od magistra Grabića, ali njihovi odnosi prema njemu nisu prelazili u prijateljstvo. I tako se Antić pomalo usmjeravao u pravcu na kojem će kasnije postići uspjehu kao duhovni voditelj. Sve je više prodiraо u odgojnu problematiku. No čini se bojažljivo i skoro nesigurno zaklanjajući se za autoritet uglednije subraće. Premda o njegovu radu nema puno dokumenata, iz sporadičnih natuknica može se zaključiti da se odgojiteljskom radu predavao s punom odanošću.

Piše: Matej Kuhar

JEDAN DAN ŽIVOTA I RADA OCA FRA ANTE

Kako je o. Ante od svoje mladosti uvijek bio slaba zdravlja, ovoga dana i tjedna bijaše mu ono pogoršano. Ipak je on kao i redovito ustao rano na znak zajedničkog buđenja u pet sati. No, nije silazio u crkvu jer mu teški bolovi nisu to dopuštali. A penitenti, kao i drugih dana, došli su pred njegovu sobu na svetu ispovijed ili u kapelu u blizini sobe. No, toga jutra, nakon posjeta i poklona Presvetom sakramentu, vratio se o. Ante u sobu za svoju ranu meditaciju i redovite molitve, a potom je sjeo na krevet naslanjajući se na više jastuka. U 5.45 netko je već kucao na vrata, jako tiho da ne smeta. Bio je student medicine. Trebao je polagati težak ispit i želio se ispovjediti i pričestiti prije ispita. Ispovijed je bila kratka, jer taj nije bio student Nikodem, nego pravo Božje dijete koje je željelo činiti sve dobro, preporučujući se često u molitve o. Ante. S takvom duhovnom pripravom i garancijom bilo mu je lakše suočiti se s odgovornim i teškim ispitom.

Fra Ante bi nastavio i dalje svoju meditaciju, kao bližnju pripravu za slavljenje sv. mise. Nekoliko minuta poslije 6 sati čuo se opet neki tihi glas u kapeli. Tada je ustao i pošao k Božjem žrtveniku u 6.30 sati gdje ga je u isčekivanju i pripremi očekivala jedna namještenica, žećeći sv. ispovijed. Ispovijed je bila prilično duga. Bilo je velikog jadanja, gotovo bez kraja. Možda se kod nje više radilo o moralnim pitanjima, nego o grijesima. Kako bilo da bilo, bila je tojadna i izmучena duša koju je trebalo utješiti i ohrabriti. Naravno, trebala je obećati svetom ispovjedniku i svoju molitvu. Izšla je - napokon - sva smirenja i sretna nakon ispovijedi. Tek oko 6.45 slavio je o. Ante sv. misu, ali prije nego je završio sv. misu, već su u kapelu ušle četiri časne sestre. Radi njih je skratio uobičajeno svoje duže zahvaljivanje i ispo-

vjedio ih je. No, međutim, poslije njih stigle su u tren oka i druge gospode. Njih je odmah ispovjedio. Bilo je već 8.30 sati.

Časna sestra, koja bi ga dvorila, posebno dok bi bio bolesniji, donijela bi mu kavu, ali čim je izšla iz sobe, vratila bi se upozorivši ga da pred vratima čeka gospođa sa zakržljalom djevojčicom. Naravno, žurilo se i ovoj gospođi kojoj su bili upućeni duhovni savjeti, riječi utjehe i veliki blagoslovi za njih obje, a posebno za ozdravljenje djevojčice. Tek kada su one izšle, o. Ante je mogao uzeti i popiti svoju kavu, koja se već ohladila. Potom bi slijedilo četvrt sata oduška, točno da vjerno obavi svoju zahvalnu molitvu Gospodinu za sv. misu. No, kad bi nakon zahvale započeo čitati određenu duhovnu knjigu koja ga već čekala u sobi na stolici, netko bi se opet oglasio ispred vrata njegove sobice. Ušla je jedna djevojka, studentica filozofije, koja je vrinsnula u nezadrživ plač: trebalo joj je dati i vremena da bi mogla progovoriti. Evo, to je ona koja je prošle večeri primila pismo od oca iz Slavonije, a poručio joj je otac da si nađe posao jer joj on više ne može slati novac da nastavi školovanje, a i majka joj je, također, pisala da joj nije više u mogućnosti poslati ni jedan dinar, pa čak ako bi joj to i učinila, a otac za pošiljku doznao, došlo bi do sigurne rastave njihova braka.

Djevojka je oba pisma predala u ruke o. Anti da ih i on pročita. Kod te situacije čuo se zvuk zvona na samostanskom ulazu. Pozvao ga je onaj dječak-vratar, koji je, međutim, tek jučer naučio da se o. Magistar zove također i o. Ante. Dječaka je zamolio otmjeni gospodin da mu treba o. gvardijan, a u međuvremenu je djevojka izšla iz sobe o. Ante na hodnik, jer je ušao o. gvardijan koji se sastao s gospodinom koji je zazvonio. Izmijenivši s gvardijanom dvije-tri riječi,

odmah se vratio i otisao. Potom je nanovo ušla djevojka u sobicu o. Ante, kojoj je on predao 10.000 dinara, uvjerivši je da će se on, tj. njegovi dobročinitelji, posebno zauzeti za troškove njezina studija, a ona da bude dobra i mirna te da se posebno moli za svoje roditelje u njihovoj opasnoj situaciji. Djevojka je zahvalila sa suzama radosnicama i utješena duhovnim mirom nastavila je svoje studije, koje je uz svoje molitve i pomoć o. Ante uspješno završila.

Dok se - ipak - sa studenticom sve glatko odvijalo, već su pristigle tri nove osobe za ispovijed. Ljubazne sve tri, najprije su pustile jednog svećenika koji je u taj trenutak upravo stigao. Možda kod toga svećenika bijahu sumnje, možda klevete, možda progonstvo, možda ucjene, možda grijesi, možda i svega pomalo, što ga je tjeralo da kaže o. Anti: »Oče, spasi me, poludjet ću. Molite se za mene!« Međutim, tada nisu bile više od tri osobe koje su čekale. Doista, brzo se sve za njih završilo. Samo sv. ispovijed ili ih je samo dobri otac blagoslovio - zadovoljne su izišle iz njegove sobe. Nisu došle gubiti vrijeme, ali došle su s vjerom i, srećom, bez većih problema.

Zatim se nakon njih pojavila jedna djevojka: puna radosti i fešte - svečano! Sve je za nju sređeno. Sutra se odlazi. Došla je o. Anti da ga obraduje svojom radosnom odlukom da ne ide u Ameriku, nego da ide u samostan. »Zahvali Gospodinu i Gospipi, draga kćer!« - rekao joj je sluga dobri i vjerni -»u tome ja nemam nikakve zasluge. Sve milosti dolaze od Boga preko ruku Marijinih. Zahvalimo im odmah zajedno, iskrenom vjerom i zahvalnom molitvom.« Ulazi potom i nakon ove iskrene zahvale čovjek, otac petero djece. Sav bijaše u iščekivanju. I on se je ispovjedio. Četvrta sata poslije razgovora s o. Antonom izlazi iz samostana s dva paketa robe i hrane, a to je bio dar jednog inženjera; u džepu je nosio i kuvertu kao pomoć u novcu.

Poslije nekoliko redovitih penitenata pred sobom je čekala još jedna djevojka. Tuga joj se čitala na licu. Što je bilo? Bila je u samostanu, a za nju samostanski poziv ne bijaše.

Trebala je ona izići iz samostana, no sama se nije smjela vratiti u svoje selo - roditeljima. Bilo bi za nju previše ogovaranja. A sada? O. Ante je odmah pozvao dječaka s vratarije, a dječak pozvao o. gvardijana. Prepostavljujući o. gvardijanu o čemu se radi, sa sobom je već nosio potrebitno. Međutim, trebalo je samo napisati dva pisma: jedno gospodi N. koja je živjela sama kao dobra udovica, a drugo pismo je išlo gospodinu X., osobi jakog utjecaja. Gospođa bi trebala primiti djevojku na besplatan stan, a gospodin se trebao zauzeti da joj nađe odgovarajući posao. Bila je po susretu s o. Antonom mirna, dobra i radosna i sve se završilo sretno i uspješno.

I došlo je već podne! Prošlo je tek sedam sati od ustajanja, a šest obilatih i neumornih sati rada o. Ante za pobožne duhovne i tjelesne potrebe bližnjih. Ručak u 13.30. Dakle, za o. Antu ostalo je još pola sata molitve. No, u vrijeme ručka na vrata je pokucao jedan drugi svećenik koji se ispričavao zbog vremena, ali je došao iz daleka i tek je završio poslove i trčanje s jedne strane grada na drugu stranu. Trebao je poći i na vlak, ali se

želio kod o. Ante i ispovjediti, ako mu bude bilo moguće. - *Drage volje, sinko! Tko dolazi iz daleka, dolazi kada može. Drage volje!*

Liječnik mu je odredio poslije ručka barem jedan sat odmora. Uzimao ga je obično od 14 do 15 sati, ali malo prije nego je legao u krevet stigla su dvojica dijecezanskih sjemeništaraca. Ušli su kroz rezervni ulaz da ih ne zapazi i ne spriječi o. gvardijan. Također su i oni stigli kada su mogli. Ovo je za njih bilo slobodno vrijeme. Bili su primljeni s očinskim osmijehom. Bila je radost vidjeti ih. Velikodušni mladići snažno su rasli i u tijelu i duhu. Dati im pola sata vremena za oca Antu nije bio teret, nego olakšica - odmor! Bilo je 14.30 sati, a tada poći u krevet nije se isplatilo. Bolje je poći u kapelu i izmoliti križni put. Tko zna bi li kasnije za ovu pobožnost našao vremena. Križni put je obećan onom svećeniku koji je došao u 10 sati. Trebalo je održati obećanje!

»*Da, djeco, da! Još ima dobrih ljudi na svijetu. Konačno, nakon 10 mjeseci ste našli boravak.*« Sada su se mirno mogli vjenčati. Željeli su da ih vjenča fra Ante jer se je toliko brinuo za njih. Ali zbog bolesti rekao im je da za njega to nije moguće učiniti u crkvi, a vjenčati se u kapeli nije bilo zgodno. Savjetovao ih je da se vjenčaju u svojoj crkvi i župi i da budu uvijek dobri, kreposni i pobožni roditelji. Poželio im je Božji blagoslov. Ispovjedili su se i otisli preblaženi.

Slijedio je za o. Antu čin poslušnosti: kava, koju je liječnik obvezno odredio, a potom serija redovitih i prijavljenih penitenata; jedan sat.

U 18.30 sati vratio se svećenik koji je kod njega bio prije podne u 10 sati. Sav sretan! Slučaj koji ga je htio izluditi riješio se je sretno i točno oko 14.30 sati, kada je o. Ante molio u kapeli križni put na tu nakanu. O. Ante mu je rekao: »*Zahvali Gospodinu i Gospo. Sve dolazi od njih. To se mene ne tiče. Njima zahvali!*« Na što je svećenik odgovorio: »*Ali, oče Ante, tako brzo, ali tako brzo, ali tako dobro!*« Ona stvar tako teška da me je htjela izluditi, vašom molitvom je hitno i zauvijek nestala. Hvala, oče! Raspeti Gospodin, onaj koga o. Ante uvijek drži pred sobom, zaslužio je poljubac za jedno ovako veliko i neposredno čudo! O. Ante mu je dao da sa svom pobožnošću poljubi križ, koga je on bezbroj puta danju i noću ljubio.

Večera je u 19 sati. No, upravo tada netko kuca na vrata. Bila je časna sestra koja je priopćila da je došla Marija. Kad je ušla, počela je vaditi pred fra Antonom jednu količinu robe za karitas za sutra i na kraju mu je uručila dosta debelu kuvertu da izjutra manje smeta o. gvardijanu. Poslije večere došli su do fra Ante i njegovi iz kuće, redovnici i osoblje: netko radi ispovijedi, netko radi savjeta, a netko samo radi pozdrava. Također je o. Anti ušao u sobu i njegov redoviti ispovjednik, jer se je sam o. Ante želio ispovjediti za ovaj dan, kao što je činio svakoga dana. Prije samog počinka došao je kao i obično o. gvardijan, koji je započeo onu istu svoju gotovo propovijed, jer se o. Ante nije čuvao ni ovoga dana, kako je odredio liječnik. Ali zatim je prekinuo svoju propovijed. Fra Ante mu je rekao kako ni on a ni liječnik, uza svu hrabrost, nisu mogli, a i ne smiju otpremiti ljude koji traže Božju pomoć, milost i utjehu toga dana. Slijedile su nakon o. gvardijana za fra Antu još dvije ili tri ure molitve - posebno klanjanja pred Presvetim. Svjetlo se je u kapeli i u njegovoj sobi ugasilo u 23 sata. To je bio samo jedan obični radni dan bolesnoga, starog i dobrog fra Ante Antića.

Piše: dr. fra Vicko Kapitanović

POUČAVATELJ PRIMJEROM

Čeznite za višim darima! A evo vam puta najizvrsnijega! [...] A sada: ostaju vjera, ufanje i ljubav - to troje - ali najveća je među njima ljubav, (IKor 12, 31; 13, 13).

Životopisci duhovnih velikana rado govore o strmenitom usponu njihovih junaka prema vrhuncima savršenosti. Iako i neki Antićevi životopisci rado ističu njegovu mlađenačku žestinu kako bi dobili kontrast njegove kasnije blagosti, Antićev se lik ne uklapa u kliširane hagiografske okvire. Promatrajući Antićev život kako se ocrtava u izvorima, ostajemo iznenađeni naravnošću njegova životnog toka u kojem se Antić, odgajajući studente i duhovno vodeći vjernike, svećenike i redovnike željne duhovnog napretka, kroz duge godine, iz dana u dan, askezom i dugotrajnom molitvom i sam preobražavao, tako da se o njemu proširio glas kao o svetom redovniku.

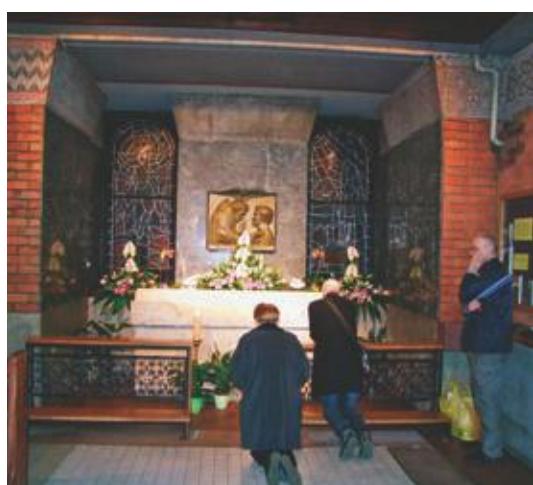
Iz vrela koja su nam na raspolaganju ipak se odmah zapaža da se Antić nije pretjerano mučio da bi se vlastitim snagama uspeo na vrhunce savršenosti. Dobivamo dojam kako je predosjećao da ga Krist ne očekuje izmorena i oznojena na vrhuncu kako bi mu pokazao ljepote spasenja, već se spustio k njemu na put da bi mu postao životni vodič, još više, put i život, učinivši od njega navještitelja i svjedoka.

DUHOVNOST GRAĐENA NA ČVRSTOM TEMELJU VJERE

Citava Antićeva duhovnost i njegove duhovne pouke temelje se na shvaćanju krsne milosti. Krštenjem je čovjek, po milosti, postao dijete Božje i ta činjenica od njega traži da zahvalno odgovori tom neizrecivom daru i sačuva krsnu nevinost. Antić doduše

ne ističe često krsnu milost u svojim pismima, ali bez te pretpostavke nije moguće shvatiti njegov životni put. Zapravo čitav Antićev životni put i nije se sastojao u ničem drugom nego upravo u njegovanju krsne milosti. Zbog toga ga je Duh Božji, obilnije od drugih, nagradio svojim darovima, vjermom, ufanjem i ljubavlji s kojima je ne samo posvjedočio da se u njemu nastanio, nego se preko njega Očeva i Sinova ljubav nastavila razlijevati potrebnim ljudima.

Još od mlađenačkih dana Antić je bio ne samo uvjeren da je čvrsta, jaka i nepokolebljiva vjera zalog uspjeha, već je postao i duboko svjestan da je ona temelj svega duhovnog života, koja čovjeku pruža životno rasvjetljenje i tako mu postaje pravilo življjenja. Vjera čovjeka privodi Bogu. U svezi s tim Antić piše Ivanu M.: »*Udahnjuje mu*

pouzdanje i čini da u svemu gleda Boga i sve prima iz ruke Božje.« Za Antića, ona je oganj koji raspaljuje dušu prema svemu što je plemenito. Ona tjera malodušnost. Daje utjehu u naporima i teškoćama. Pruža čovjeku spoznaju da u njemu po milosti boravi samo Presveto Trojstvo i da je upravo u tome »najviše dostojanstvo i prava veličina« svakog čovjeka, kako Antić piše Mariji K.

Trebalo je očito mnogo osluškivanja i pozornosti da bi Antić, poput učenika na putu u Emaus, mogao prepoznati Gospodina, trebalо je sjediti do njegovih nogu da bi upio njegove savjete koje je osjećao u duši. Trebalo je moliti: Umnoži mi, Gospodine, vjeru, ufanje i ljubav! Godinama se u tom osluškivanju i pozornosti izvježbao i u molitvenim susretima prepustao prosvjetljenju. Puštao je da sokovi vjere struje njegovim žilama zahvaljujući Gospodinu na izljevima božanske ljubavi. Njegova je vjera jačala, pa iako nije premještala gore, njezina čudesna moć očitovala se time što se sam Antić na neki način, u vjeri, preobražavao u Krista. A tu su čudesnu moć osjećali i brojni ljudi koji su se s njim susretali. A on im je taj nauk predavao kao temelj duhovnosti. Martinki O. piše: »*Ne živimo više*

mi nego Isus u nama. Budimo uvijek u Njegoj voj svetoj prisutnosti puni vjere, puni ufanja, puni ljubavi, puni svetog straha Božjega, puni ljubavi do naših bližnjih [...] Tražimo ono što je Božje a ne što je naše. Neka nas Duh Sveti uvede u veliku tajnu Presvetog Trojstva. Neka se život Božanske Zajednice u nama pokaže, očituje i naš život neka bude vječna slava i hvala Njegova.«

U takvom uvjerenju usmjeravao je svoj život i rad prvenstveno na njegovanje vjere, nastojeći da i njegova duhovna djeca, posebno klerici, sve gledaju u duhu ili očima vjere. Poticao ih je da mole za dar vjere. Sam se u vjeri nastojao sjediniti s Presvetim Trojstvom, i na taj način živjeti božanski život, a to je savjetovao i drugima. Mariju K. potiče: »*Svagdje se vladati kako dolikuje Presvetom Trojstvu*«, odnosno, kako piše Bernardini H., »*kako bi se Isus vladao*« kad bi bio na tom mjestu, bilo je njegovo osnovno pravilo proisteklo iz vjere. Poticao je osobe da čuvaju živu vjeru. Tražio je djetinju vjeru i sam djetinje vjerovao. U trenucima neuspjeha, iskušenja i duhovne suše, kad su osobe gubile snagu i dolazile u opasnost da klonu, posebno je naglašavao da sačuvaju vjeru.

Ono što Antićevu vjeru čini drukčijom od vjere većine kršćana to je potpuno pojstvojećenje s Kristom, koje je s vremenom postajalo sve dublje. Ono se ne očituje samo u njegovu čudnovatom potpisu, koji se u prvi mah može učiniti bogohulnim, već se očituje i u najobičnijem njegovu životu. Bio je uvjeren kad čini nešto drugome da to čini Isusu, prema Kristovoj riječi sve što učinite jednom od ovih najmanjih, meni ste učinili. Ali mu je jednak uvjerljiva bila i misao da on i sam predstavlja Isusa. Njegovi su penitenti vrlo dobro zapazili da se radovao svakoj usluzi i svakoj pažnji. No, čini se da im je ostala skrivenija činjenica da je Antić darove, usluge i pomoć primao kao da su poklonjeni samom Isusu. On je o njima razgovarao s Bogom. Osjećao je da i Krist sve to prima kao da je njemu učinjeno, što često ponavlja u svojim pismima. Antić je čak i u činjenici da se oko njega okuplja dosta ženskog svijeta gledao sličnost s Kristom. U tim ženama vidio je svete evanđeoske žene koje su se skrbile za Kristove tjelesne potrebe, držeći da i njihove skromne darove Isus prima kao da su njemu dani. Upravo zbog takvog načina Antićeva života njegovi su penitenti mogli zaključiti da mu je »vjera bila živa kao gledanje«, kako to svjedoči Andelina K.

POUZDANJE U BOGA, POTPORANJ DUHOVNOSTI

Već i u letimičnim susretima Antić je oda-
vao skromna, siromašna i strpljiva redovnika.
Sve tri značajke proistiskele su iz njegova
pouzdanja u Božju dobrotu i predanja u Božju
volju. Ta ako je Bog njegov branitelj, što mu
se može dogoditi? Pouzdanje u Boga je pak
proizlazilo iz njegove žive vjere, premda ima
naznaka da je u mladim danima u nadi tražio
sigurnost zbog zabrinutosti za vječno spase-
nje. Tako bi možda mogli protumačiti izjavu
iz studentskih dana, koja mu je pripisivana,
prema kojoj je „strah temelj nade“. U kasni-
jim pismima i spisima Antić govori o ufanju,
uglavnom u sklopu triju bogoslovnih kreposti
koje su dragocjeni Božji dar te ih čovjek

treba cijeniti i moliti od Gospodina. Inače je redovito radije govorio o nadi ili o pouzdanju u Boga. No pouzdanje je tako usko spojeno s vjerom, o njoj ovisi i s njom pada, pa je osobe u životnim iskušenjima hrabrio da sačuvaju te dvije kreposti i opominja ih da dobro promotre svoj prethodni život iz kojeg se mogu uvjeriti da im Bog zapravo nije nikada uskratio svoju podršku i da, prema tome, On neće zakazati. Nada u Božju providnost ulijevala je Antiću smirenost, posebno u vrijeme II. svjetskog rata i nakon njega kad su otančali živci i uzornih redovnika, pa je njegova smirenost i predanje u Božju volju mnogim osobama dolazila upravo kao melem.

Iz pouzdanja u dobrog Boga koji svojim milosrdjem sve raspoređuje „ljudima i andelima“, iz uvjerenja da će Bog previdjeti sve na dobro, proistekla je Antićeva skromnost kojoj je bilo strano svako isticanje, strpljivost koja je bila uvjerenja da Gospodin neće zakazati ili da ima svoje razloge ako ne postupi po ljudskim očekivanjima, i zahvalnost za sve što je primio iz dobre ruke Božje.

Uvjeren da će Bog sve providjeti, živio je toliko skromno da je ponekom moglo izgledati da zanemaruje i dobar ukus. Tako mu je u Makarskoj »soba bila skoro prazna« a na zidu je imao razbijeno zrcalo pred kojim se brijaо. Tunika koju je nosio ispod habita, prema svjedočanstvu njegova učenika fra N. Gabrića, bila je toliko trošna da ju je bilo nemoguće estetski zakrpati, i malo je koji siromah nosio tako trošnu odjeću.

BISKUP MONS. IVAN ŠAŠKO U SOBI OCA FRA ANTE ANTIĆA

17. siječnja 2014. pomoćni zagrebački biskup, koji je službeno boravio u samostanu Majke Božje Lurdske, obišao je sobu oca fra Ante Antića, pomolio se i upisao u Antićevo spomen-knjigu: »*U radosnom traženju putova za dovršenje izgradnje i uređenja Crkve. S pouzdanjem u Gopodina, znajući da nas u molitvi za nadahnute prati otac Ante.*« Mons. Šaško bio je u pratnji Zorana Sokola, tajnika, Igora Gajnika i o. fra Ante Crnčevića.

OTAC VICEPOSTULATOR OPERIRAN

Otac Vicepostulator bio je od 1. do 12. travnja u Kliničkoj bolnici Dubrava u Zagrebu, gdje je 2. travnja popodne uspješno operiran na prostatu. Razlog operacije je bio dobroćudno povećanje prostate (hiperplazija prostate). Nakon boravka u bolnici do 12. travnja došao je na kućni oporavak. Danas je, hvala Bogu, po zagovoru Majke Božje i o. Anića, kao i brojnim molitvama Antićevih štovatelja ponovno na svom poslu i upravo priprema ovaj broj Lista oca Antića.

Kćerce moja, čuvajte svetost svoga materinstva, svoga braka i ljubite, cijenite, budite radosni i veseli u svom materinstvu. Sve žrtve vršite iz ljubavi i za Boga.

Vaš odnos prema Vašem cijenjenom suprugu neka bude kao prema Kristu. Kako Krista ljubite, poštujete, cijenite i svom Mu pažnjom služite, tako, dijete moje, pristupajte, budite prema svome suprugu, da ga imate u Bogu s Bogom i po Bogu. Sveti budite. Nemojte nikada više pogriješiti prema njemu u riječi, u odgovorima, u pažnji, u susretima, u nijednoj dužnosti, koju Vam nalaže Gospodin i sveti Sakramenat. Kćerce, sveti budite.

Imate roditelje. Eto prigode za svladavanje, za mrtvenje, za vježbanje u krepostima. Ljubite, poštujte roditelje, budite im zahvalni i jako jako ponizni pred njima. Da ništa od Vas ne trpe ili da s bolju, dosadom, teškom podnose Vaš zajednički život.

Dijete moje, neka Vaši stari roditelji u Vama, po Vama, s Vama budu sretni, utješeni, veseli, radosni i zahvaljuju Bogu da Vas imaju. Ovo dijete moje, tražim od Vas.

A Vaša draga djeca? Ovo bih htio da Vaša djeca dobiju od Vas dar vjere, ljubavi Božje, dar svete čistoće i poštenja, poštovanja starijih i smisao za rad. Nek od Vas nauče moliti i ljubiti Mariju i ljubiti bližnjega.

(...) Nosite svoj križ sa Spasiteljem. Sve neka bude mirno, jednostavno, ljubezno i krotko, da imate vremena za svoje posle, za obitelj, za svoje dužnosti.

(...) Vas, cijenjenog supruga, djecu, roditelje blagoslivlje duhovni otac.

(Pismo III/17, 8)

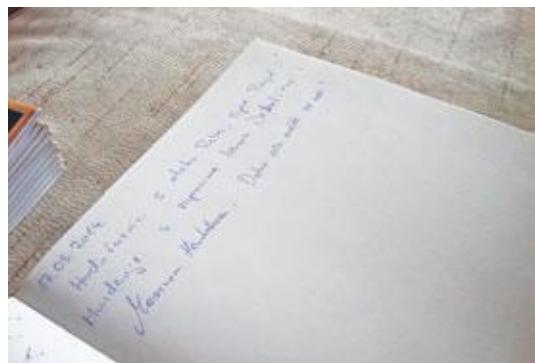
HODOČAŠĆE S RABA

Skupina od 27 hodočasnika i hodočasnica s otoka Raba hodočastila je 17. svibnja u Zagreb. Prva postaja njihovog hodočašća bilo je svetište Majke Božje Lurdske u Urbanićevoj ulici gdje leže posmrtni ostaci sluge Božjeg oca fra Ante Antića. Bili su to vjernici iz župa sv. Lucije (Banjol) i sv. Mateja ap. (Mundanije) predvođeni njihovim župnicima don Marinom Hendrihom (Banjol) i don Ivanom Debelićem (Mundanije). Pred svetištem ih je oko 10.30 dočekao o. gvardijan fra Mate Matić, koji ih je pozdravio i uveo u crkvu, gdje su pobožno slavili svetu misu.

Nakon mise o. fra Josip Šimić, vicepostulator postupka za proglašenje blaženim sluge Božjeg oca fra Ante Antića, izložio im je povijest nastanka samostana, župe i svetišta Majke Božje Lurdske, od osnutka do danas. Na kraju razgledanja svetišta posebno su se zaustavili na grobu sluge Božjeg oca fra Ante Antića. Otac vicepostulator im je na grobu oca Antića protumačio njegov život

i djelovanje i objasnio razloge zbog kojih je poveden kanonski postupak za njegovo proglašenje blaženim. Posebno je istaknuo da njegov zagovor mole oni koji trpe različite bolesti, studenti pred ispite, oni koji traže posao, oni koji su u duhovnim krizama kao pojedinci ili u obiteljima. Na kraju je s njima izmolio zavjetnu molitvu za proglašenje blaženim Sluge Božjega i protumačio im i preporučio im da tu molitvu u različitim potrebama mogu moliti u obliku trodnevnice ili devetnice. Sa groba Sluge Božjega pošli su u kapelu Majke Božje Lurdske gdje im je otac vicepostulator protumačio nastanak kapele u sklopu samostana, vitraje Ivana Dulčića i šipilju Majke Božje Lurdske. Nakon kapele hodočasnici su obišli sobicu Sluge Božjega u kojoj je proveo zadnje godine svojega života. Otac vicepostulator im je protumačio neke

posebnosti iz života oca Antića: njegovu euharistijsku pobožnost, njegovo duhovno vodstvo, njegovo isповједničko služenje i njegovo kartitativno djelovanje. Nakon Majke Božje Lurdske rapski hodočasnici zaputili su se u katedralu na grob blaženog Alojzija Stepinca.

HODOČAŠĆE IZ SPLITA

U Nedjelju Presvetog Trojstva, 15. lipnja, skupina od 27 hodočasnika i hodočasnica iz Splita i okolice hodočastili su u svetište Majke Božje Lurdske. Hodočasnici su bili iz Splita,

ponajviše iz župe Marije Pomoćnice kršćana na Kmanu, a ponetko i iz Vranjica, Kaštela, Sinja i Šibenika. Sudionici hodočašća pripadaju molitveno-karizmatskom usmjerenu.

Organizatorica i voditeljica hodočasnika bila je Ivanka Vidošević, koja je inače vjernički aktivna i angažirana u župi Marije Pomoćnice na Kmanu. O. gvardijan fra Mate Matić pozdravio je hodočasnike u kapeli Majke Božje Lurdske, a nakon toga im je fra Josip Šimić, vicepostulator u kauzi za proglašenje blaženim oca fra Ante Antića, protumačio povijest samostana i župe Majke Božje Lurdske. Potom im je opisao život i djelovanje oca fra Ante Antića u samostanu. Poseban naglasak stavio je na Antićevo djelovanje u samostanu Majke Božje Lurdske od 1946. pa do smrti 4. ožujka 1965.

Hodočasnici su nakon kapele obišli sobu Sluge Božjega i potom pošli u crkvu Majke Božje Lurdske gdje su razgledali crkvu i pomolili se na grobu oca Antića. Nakon što

su izmolili zavjetnu molitvu za proglašenje blaženim oca Antića i za milosti po njegovu zagovoru, otac vicepostulator im je ukratko progovorio i o arhitektu kripte Majke Božje Lurdske i autoru medaljona Marije Kraljice Hrvata J. Plečniku. Hodočasnici su potom nastavili svoj zagrebački program.

PISMA I TELEFONSKE ZAHVALE OCU FRA ANTI ANTIĆU

Od 1. studenoga 2013. do 1. lipnja 2014.

UVODNE MISLI

Ovdje donosimo osam različitih svjedočanstava štovateljica i štovatelja Sluge Božjega o njegovu zagovoru i pomoći u njihovim zdravstvenim problemima. Oni iz perspektive većeg ili manjeg popravka njihova zdravstvenog stanja govore o mogućoj čudesnoj pomoći po zagovoru oca Antića. Razumljivo, ovdje donosimo njihovo mišljenje i njihove riječi u izvornom obliku. Znamo naime da se sve ono što se u ovom glasilu navodi ili naziva »čudo«, »svetost«, »svetac« i slično, u duhu crkvenih propisa, treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. Konačni sud o ovim i svim mogućim drugim sličnim slučajevima uvijek izriču crkvene institucije – (Nad)biskupijska komisija u kauzi i Kongregacija za kauze svetih. Zato Vas molimo da u tom smislu shvatite i ova svjedočanstva.

1. Početkom studenoga 2013. šalje I. G. iz M. pisanu zahvalu:

Molila sam Boga svaki dan za milost, da moj sin po zagovoru sluge Božjega o. Antića, dobije posao. On me je uslišao. Osjećam potrebu da mu zahvalim. Hvala ti, oče Ante Antiću, na pomoći koju si mi dao! Hvala ti! Hvala ti! Na velikoj pomoći.

2. Šestog prosinca 2013. piše C. S. iz V. (Canada):

Ne znam koliko je vremena prošlo otkad sam Vam bila pisala, kakav se mirakul zbio za vrime rata u dolini rijeke Neretve. Agresori su imali namjeru bombardirati dva mosta. Kada sam čula buku od aviona, onda sam uzela u lijevu ruku sliku oca Antića a u desnu blagoslovljenu svijeću.

Poslije toga drugi veliki mirakul. Bila sam u Hrvatskoj, u mojoj kući u Opuzenu,

međutim bila sam se teško razbolila. Imala sam upalu pluća. Sjećam se dobro kada sam iz ambulante išla u poštu, a u pošti je bio župnik Opuzena don Stipe Jerković koji mi je rekao: »Ako vi, Cecilija, ne idete u bolnicu, niste za dugo na ovom svijetu.« Nisam išla u bolnicu. Bilo mi je teško. Pila sam antibiotike. Nije mi bilo još prošlo, pa je jedna moja prijateljica naručila 2 puta misu za moje zdravlje i naglo sam ozdravila. Bilo je 2011. u osmom i devetom mjesecu. Prošle godine bila sam opet bolesna. Zato Vam šaljem o mojoj bolesti. Dvadeset i četvrtog svibnja 2012. dijagnoza je bila akutni granulomatni proces. Poslije toga za mene su rečene dvije mise po zagovoru oca Antića. Hvala Bogu, ja sam sada dobro. Šaljem Vam i druge bolničke papire od 5. listopada 2013. Sve je normalno.

I dva druga papira – kontrola krvi 21. listopada 2013. Sve je normalno, hvala dragom Bogu. Šaljem Vam i jednu pjesmicu što

sam je napisala engleskom. Šaljem Vam i 20 kanadskih dolara za dvije mise: jedna za moje zdravlje, a jedna za zdravlje moga sina koji živi u Torontu. On je u velikoj depresiji.

Sve najbolje za božićne blagdane želi Vam C.

3. Dvadesetog prosinca 2013. šalje A. J. iz S. preplatu i milodar, za sebe i za svoju sestru D. B. iz Sydneya:

Kao i svake godine obraćam vam se i molim za preporuku na misi za zagovor oca A. Antića za zdravlje moje i moga supruga A. Također molim za zagovor oca A. Antića za zdravlje moje sestre D. B. (Sydney, Australija), njena supruga J., sina L. sa suprugom L. i sinom J., kćerkom L. sa sinovima A., L., Š. i M. (koji je kao mali bio teško bolestan). L. je ove godine bila teško oboljela od karcinoma dojke. Poslije operacije, kemoterapije i zračenja oporavila se. Njezin sin A., koji ima 20 godina, 5. studenoga ove godine (2013.) dobio je sina L., pa molim zagovor oca A. Antića za njegovo zdravlje i za zdravlje njegove mame M.

Dana 18. 12. 2013. uplatila sam 200 kn za mene i 400 kn za sestru D. kao preplatu za

list Dobri otac Ante Antić, a ostalo milodar za djelovanje Vicepostulature. Dobili smo i ove godine samo po jedan broj.

Lijepo Vas pozdravljam i želim sretan i blagoslovjen Božić i božićne blagdane te sretnu novu 2014. godinu i puno zdravlja.

4. M. K. iz M. piše 9. siječnja 2014.:

Mnogopoštovani fra Vladimire!

Koristim priliku da Vam se javim poslije dužeg vremena. Kao prvo, hvala Vam za list *Dobri Otac Antić*. Kad ga dobijem, kao da dobijem mira (...) Drago mi je da me niste zaboravili. Kako ste i sa zdravljem? I ja sam dosta trpjela ove godine. Otac mi je umro 29. 10. 2013. Izgubila sam posao. Ja sam profesor koji je radio i pomagao. Ali politika ima svoje prste. Zbog vjere sam često bila proganjana u životu, ali Bog me je čuvao u svemu, pa i danas kada ovisim o mirovini moje majke, koja ima 84 godine. U našoj obitelji bio je svećenik, tako smo mi odmalena vezani uz vjeru, križ i ljubav Božju. A danas, to je malo drugačije. Sretna sam sa Gospodinom. Moleći se našem dobrom ocu Antiću. Bog šalje svoju pomoć. Hvala mu za sve.

Hvala i Vama i vašoj braći i sestrama što radite za nas vjernike diljem naše zemlje i šire. Neka Isus udijeli mir i zdravlje.

Primite bezbroj iskrenih pozdrava od vjernika iz naše župe

Vaša sestra u Kristu M. K.
Bog Vas blagoslovio

5. Oko Uskrsa 2014. dobili smo sljedeće pisamce:

Hvaljen Isus i Marija, poštovano Vicepostulatorstvo,

O ovim pismom želim reći da sam molila trodnevnicu-molitvu za proglašenje blaženim oca fra Ante Antića i za milost po njegovu zagovoru - za moju prijateljicu koja nije mogla zatrudnjeti godinama. Nakon što sam molila tri dana zaredom, moja prijateljica je otprilike nakon dva mjeseca ostala trudna i rodila zdravog dječaka.

Pozdrav
I., čitateljica i štovateljica oca fra Ante Antića

6. 26. svibnja 2014. jedna štovateljica telefonski javlja pomoć po zagovoru oca fra Ante Antića:

Nakon što kroz osamnaest godina braka nisam uspijevala ostati trudna. Dijagnoza je bila začepljenje jajovoda zbog ciste. Liječnik mi je preporučio odstranjenje jajovoda i potpomognutu oplodnju.

To sam odbila i zavjetovala sam se ocu fra Ante Antiću. Otišla sam u P. kod jedne časne sestre koja mi je na trbuš stavljala obloge od kukuruznog brašna i Gospine trave. Uz to sam po njenom savjetu pila smokve u maslinovu ulju jednom dnevno. Nakon nekoliko mjeseci osjetila sam da sam trudna i potom sam rodila zdravo dijete.

7. S. B. iz B. piše 29. svibnja 2014.:

U prosincu ēu navršiti 88 godina. 2011. godine imala sam veoma jak moždani udar koji sam hvala Bogu preživjela. Ostale su posljedice. Teško sam hodala, zapravo nisam mogla hodati samostalno. Bio mi je potreban štap i tuda pomoć. Tada sam dobila molitvu

ocu fra Anti Antiću. Molila sam je svaki dan da mi Bog podari normalan rad svih organa. Uz to sam molila ne samo za sebe nego i za našu domovinu, za rodbinu, prijatelje i znance. Bog me je uslišao. Hodam bez štapa i samostalno.

Zahvaljujem Bogu i ocu fra Anti Antiću.

8. Nekoliko dana nakon ovogodišnjeg Antićeva dobili smo sljedeće pismo:

Hvaljen Isus i Marija!

Vicepostulaturi o. Antića

Poštovani,

potaknuta sam vašom molbom da se obznane milosti primljene zagovorom služe Božjega o. fra Ante Antića, a napose mi je žao što kauza o čudu nije prihvaćena od strane medicinskih stručnjaka u Rimu.

Velika sam štovateljica sluge Božjega o. Antića već dugi niz godina (od 2002.). Ne znam da li bi medicinski stručnjaci mogli smatrati čudom ono što se meni dogodilo, ali ja i dan-danas nemam drugog objašnjenja. Osim toga na ovaj način ispunjavam obećanje - molbu koju mi je stavila na dušu pok. č. s. Anuncijata od Presvetog Trojstva (Zorica) Mihelčić, klarisa.

Pa da se predstavim. Zovem se S. Ć. J., imam 65 godina, odnedavno umirovljenica, udovica, inače po zvanju liječnica, specijalistica kliničke citologije. Od 1988. god. radila sam u KBC *Sestre milosrdnice* i upoznala mnogo dragih ljudi i bolesnika, a među inima i č. s. Anuncijatu.

Ispričavam se ako će biti malo opširnija.

Uglavnom godinama imam degenerativne promjene na zglobovima (osteoartrozu). Povijest moje bolesti počinje u rano proljeće (veljača/ožujak) 2001. god. Sjećam se da je počelo s bolovima i nateknućem jednog stopala (nisam mogla obuti cipelu), da bi se kasnije bolovi i otok selili na druge zglobove (gležnjeve, a posebno koljena). Bolovi su trajali mjesecima u jačem ili slabijem intenzitetu, tako da sam konačno morala otici specijalistu fizikalne medicine

koji mi je propisao lijekove protiv bolova (Indometacin) i beskrajne fizikalne terapije u trajanju od desetak (dana) do preko mjesec dana neprekidno. Međutim niti uz dozu kortikosteroida stanje se nije znatnije popravljalo. U međuvremenu sam to ljeto doživjela traumu desnog koljena, što je beskrajno pogoršalo situaciju.

Moralna sam mirovati, dobila sam udlagu - ortozu (nuspojava su bile proširene vene), jedno vrijeme se nisam uopće mogla osloniti na nogu i praktično sam završila u invalidskim kolicima. Stanje idućih mjeseci se nešto poboljšalo, ali sam i dalje jako šepala i teško se kretala, posebno stepenicama. Uz sve te više ili manje bezuspješne terapije mislila sam da je bolest konačna i da mi nikako ne može biti bolje. Smatrala sam da je to već jako uznapredovala artroza (možda i seronegativni arthritis?) i da se ne mogu nadati ničem dobrom.

I tako je došao svibanj 2002. god. Više od godine dana muke i bolova. Pomalo sam radiла na svom radnom mjestu u bolnici šepajući, koliko sam i kako sam mogla. Jednog dana u kutu čekaonice ugledala sam malu časnu sestru koja se gotovo nije vidjela umotana u smeđu pelerinu. Bila je to č. s. Anuncijata. Naravno da sam je odmah upitala što možemo učiniti za nju. Uvela sam je u ordinaciju i obavila pregled i pretrage. Usput je primijetila da šepam i malo smo porazgovarale. Ja sam joj izložila svoju situaciju i to kako se nemam čemu nadati, ali ona je odmah rekla da će se moliti za mene i preporučiti me o. Anti Antiću (svom bivšem isповједniku, dok su još sestre klarise boravile u franjevačkom samostanu u Samoboru). Rekla je da ništa ne brinem i da će mi za tjedan dana, kad ona dođe po nalaze, sigurno biti dobro.

Misljam da ne mogu reći da mi je bilo prvi put da čujem za o. Antića (ili ipak?), ali su me se njene riječi dojmile. Međutim moja prva reakcija je bila da sam se u sebi nasmijala. Sjetila sam se Abrahamove Sare iz Biblije i upravo sam se tako osjećala. Bogu jest sve moguće, ali opet i medicina ima svoja pravila. U svakom slučaju nisam to previše uzela

srcu, niti sam o tome pretjerano razmišljala. Bilo mi je neobično dragoo da sam upoznala jednu tako dragu, produhovljenu i u Boga uronjenu časnu sestruru, ali ništa više.

No ipak se dogodilo. Nakon nekoliko dana koljeno je prestalo boljeti i ja sam, zamislite, nakon toliko vremena, mogla samo tako, gotovo preko noći, kleknuti u klecalo. Što da kažem? Čudo!

Kad je č. s. Anuncijata došla po svoj nalaz i vidjela me, nije se previše iznenadila. Imala sam dojam da nije ni najmanje sumnjala u ishod svog posredovanja i zagovora o. fra. Ante Antića. Odtada pa do njene smrti 2012. god. ostale smo, mogu reći, u dubokoj duhovnoj vezi, uz povremena viđanja vezana uz njenu bolest, a o. Ante Antić postao mi je zagovornikom i učinio me beskrajno zahvalnom Bogu za sve primljene milosti do danas. Za svih ovih 12 godina više se nije dogodilo da ne bih mogla kleknuti u klecalo, usprkos svim artrozama, skoliozi, godinama i višku kilograma.

Č. s. Anuncijata me zamolila da odem jednom do vas u Postulaturu i da ispričam svoj slučaj, što ja nažalost do danas nisam učinila, iako sam namjeravala u više navrata. Mislila sam da sigurno postoje bolje dokumentirani slučajevi ozdravljenja i od težih bolesti, ja i danas imam dio svoje medicin-

ske dokumentacije iz tog vremena, ali znate kako je to s liječnicima (kao u postolara...).

Ipak se nadam da će ovo svjedočeće, i kao znak zahvalnosti, biti još jedan kamenić u mozaiku (ili stakalce u vitraju) i pomoći da se naš dragi sluga Božji o. Ante Antić, kojeg je Bog posebno obdario svojim milostima, uzdigne na čast oltara i proglaši blaženim i svetim, te da nam i dalje služi kao primjer i da nas zagovara na putu prema spasenju.

S osobitim poštovanjem, S. Ć. J., Zagreb
U Zagrebu, 4. 3. 2014.

P.S. Upravo sam se spremala da vam pošaljem ovo pismo kad eto još jedno uslijenje! Jučer sam bila na grobu o. fra Ante Antića i preporučila mu jednu svoju bolesnu, teško pokretnu prijateljicu, koja se već desetak godina nije ispovijedala, da joj bude potpora i u duševnom i u tjelesnom zdravlju. Možete misliti, već danas mi sva sretna javlja da se nakon toliko godina ispovjedila i našla mir svojoj duši. Što reći nego zahvaliti Bogu i našem dragom o. Antiću.

Podaci o osobama iz ovih svjedočanstava, izostavljeni iz opravdanih razloga, pohranjeni su u Vicepostulaturi.

PROČITALI SMO ZA VAS

U dnevnim novinama *24 sata*, 25. siječnja 2013. Tea Kvrantan u članku *Hrvatski molitvenik, čuda svetaca*, str. 22-27:

na str. 23. o o. fra Anti Antiću piše:

»Tako se svetom Leopoldu Mandiću najčešće moli za materijalna dobra i rješavanje dugova te pronalazak nestalih osoba, časnom sluzi Božjem Anti Antiću za zaposlenje, blaženom Ivanu Merzu, koji se i sam bavio školstvom, za uspješno polaganje ispita, a blaženom Alojziju Stepincu za ozdravljenje, ali i za dokazivanje nevinosti na sudu, jer je i on sam nepravedno osuđen na doživotni zatvor.«

na str. 26. o njemu piše:

»Osobito su danas zanimljive poruke na grobu sluge Božjega Ante Antića u crkvi Majke Božje Lurdske u Zagrebu. Poznat kao odličan isповједnik, fra Ante još čeka proglašenje blaženim. Umro je u franjevačkom samostanu (Majke Božje Lurdske, naša op.)

u Zagrebu 4. ožujka 1965. godine, a ukopnici su osjećali: sahranili smo čovjeka svetog života. „*Poštovani, moja je kći prije godinu dana diplomirala. S obzirom na nepraktičnost završenih studija u ovo krizno doba, mogućnost dobivanja posla bila je ravna nuli. Prijatelji koje sam molila uglavnom su se oglušili na moje molbe ili bi me uvjeravali da imam nerealna očekivanja. Slučajno sam dobila sličicu oca Antića i njemu povjerila svoje molbe. Ubrzo je kći dobila posao i neizmjerno sam zadovoljna. Ovim pismom želim potvrditi milost koju sam dobila po zagovoru sluge Božjega oca Ante Antića te se toplo nadam da će ovaj dobar i Bogu predan svećenik biti proglašen blaženim*“, napisala je D.«

Novinarka na kraju zaključuje: »U vremenu u kojem građani na svojim leđima nose najveći teret krize molitve sluzi Božjem Anti Antiću, čini se, nude vjernicima mnogo više nade od ispraznih obećanja političara.«

Glas Koncila, br. 47, 24. 11. 2013. str. 18.:

U reportaži-razgovoru - Uz završetak Godine vjere - s obraćenikom Milom Lasićem – novinarke Maja Šubarić Mahmuljin, piše:

»Čitajući životopise svetaca, nastojao je u njima pronaći nadahnuće za vlastitu vjeru. Kao student išao je u crkvu Gospe Lurdske i na grobu sluge Božjega fra Ante Antića čitao njegov životopis. „Taj veliki mističar znao je govoriti da kroz molitvu čistimo srce i dušu. Moramo težiti svetosti života, uzdati se u Boga i nastojati razviti dobro u sebi i bližnjima“ – rekao je i zaključio kako je u današnje vrijeme najveći problem nedostatak molitve i ljubavi, za koju treba moliti.«

MILODARI U FOND VICEPOSTULATURE, PRETPLATE NA LIST I HONORARI

OD 1. 9. DO 31. 12. 2013.

Antićeva mreža <> 200 kn; Hrvatska Katolička Misija Berlin (honorar za duhovnu obnovu i božićnu ispomoć) <> 850 €; gospoda Divna i Jure Bolanča, Sydney, Australia (preplata i milodar) <> 400 kn; gđa. Anica Dorčić, Velebitska 2, 51523 Baška, (preplata i milodar) <> 110 kn; gđa. Vinka Ivasović, K. Tomislava 34, 21216 Kaštel Stari, (preplata i milodar) <> 100 kn; gđa. Marija Jadreško, Zrinskih i Frankopana b.b., 20350 Metković <> 100 kn; gđa Anka Joković, Vukovarska 77, 21000 Split (preplata i milodar) <> 200; gđa. Ana Marija Laboš, Andrije Hebranga 20, 10000 Zagreb, (preplata) <> 50 kn; gđa. Karmen Miholčić, Istarska 14, 42000 Varaždin, (preplata i milodar) <> 100 kn; gosp. Joseph Milanović, 327 Everglade Cresc., London, Ont. N6H 4M7, Canada <> 50 CaD; gđa. N. N. <> 1.000 kn; gđa. Katica Osredički, 10000 Zagreb, (milodar) <> 300 kn; HKM, D-83022 Rosenheim, fra Nediljko Norac-Kevo, (milodar) <> 100 €; (12.11. 2013.).

OD 1. 1. DO 1. 6. 2014.

A. V. <> 400 kn; gđa. Karmela Antulov, 26 Grebe St., 6021 Stirling, W. Australia <> 200 AusD; gosp. Mateo Boljat, Braide 1, 21215 Kaštel Lukšić <> 50 kn; gđa. Deša Gabrić, P. Baburice 19, 20350 Metković <> 100 kn; Inana Grossi, Zagreb <> 100 kn; gđa. Jelka Jerkan, Veliko Brdo, 21300 Makarska <> 200 kn; gđa. Marija Koncul, S. Radića 98, 20350 Metković <> 50 kn; gđa. Ljilja Kvesić, Stuttgart <> 20 €; gđa. Slavica Lelanović, Gupčeva 11/A, 21000 Split <> 200 kn; gđa. Nikolina Magdić, Stara cesta 47, 47300 Ogulin <> 30 kn (preplata); N. N. <> 20 kn; N. N., 31326 Darda <> 60 kn; N. N., 10000 Zagreb <> 200 kn; N. N., 10000 Zagreb <> 100 kn; N. N., 10000 Zagreb <> 100 kn; T. A(ntić) i obitelj, 10000 Zagreb <> 600 kn; gđa. Mila Pavić, Kolodvorska 2, 32281 Ivankovo <> 100 kn (preplata i milodar); Sestre Sv. Križa (po Mili Uravić), Vrazova 5, 51000 Rijeka <> 50 kn (preplata); gđa. Marija Tadić, 21251 Žrnovnica <> 50 kn; gđa Mila Uravić, Strossmayerov trg 14, 51000 Rijeka <> 50 kn (preplata); fra Nediljko Tabak, 21243 Ugljane <> 1.000 kn; Župni Ured, 40324 Goričan <> 200 kn (preplata);

MILODARE, NOVČANE PRILOGE I PRETPLATE ZA LIST SLATI NA RAČUN:

HPB – HRVATSKA POŠTANSKA BANKA 2390001-1100028072

IBAN HR22 23900011128072 SWIFT HPBZHR2X

IZDANJA VICEPOSTULATURE O OCU ANTIĆU

SERVANT OF GOD FATHER ANTE ANTIĆ, *I am a Priest of Christ*, Letters to Priests, (Prepared by Sister Marija Asumpta Strukar), Vicepostulatura DOA, Zagreb 2011.

SLUGA BOŽJI FRA ANTE ANTIĆ, *Svećenik sam Kristov*, Pisma svećenicima, (priredila s. Marija Asumpta Strukar), Vicepostulatura DOA, Zagreb 2010.

VICKO KAPITANOVIĆ, *Kristu suobličen*, Život i vrline fra Ante Antića (1893.-1965.), Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Splitu i Vicepostulatura DOA, Split-Zagreb, 2004.

FRA MATEJ KUHAR – CUCCARI, *Dobri i vjerni sluga*, Život i duhovni rast sluge Božjega fra Ante Antića (1893.-1965.), Vicepostulatura DOA, Zagreb 1998.

Posvećeni život i sluga Božji o. fra Ante Antić, Zbornik radova sa simpozija, Vicepostulatura DOA, Zagreb 1996.

Antićeva duhovna baština u duhovnoj obnovi Hrvatske, Zbornik radova sa simpozija, Vicepostulatura DOA, Zagreb 1994.

MONS. ŽIVKO KUSTIĆ, *Tješitelj čudotvorni*, Životni put fra Ante Antića (1893.-1965.), Vicepostulatura DOA, Zagreb 1989.

Kupnjom knjiga pomažete rad Vicepostulature.

SLIČICE I PROSPEKT O OCU ANTIĆU

DVOLISNE SLIČICE SA ŽIVOTOPISOM I MOLITVOM ZA PROGLAŠENJE BLAŽENIM SLUGE BOŽJEGA OCA FRA ANTE ANTIĆA MOŽETE DOBITI U VICEPOSTULATURI.

DOSTUPNE SU NA HRVATSKOM, ENGLESKOM, NJEMAČKOM, ŠPANJOLSKOM I TALIJANSKOM JEZIKU.

DESETOSTRANIČNI PREKLOPNI PROSPEKT O OCU FRA ANTI ANTIĆU MOŽETE DOBITI U VICEPOSTULATURI.

DOSTUPAN JE NA HRVATSKOM, ENGLESKOM I NJEMAČKOM JEZIKU.

ANTIĆeve nedjelje, antićeve duhovne obnove i antićeve duhovne vježbe

POZIVAMO SVU BRAĆU ŽUPNIKE I GWARDIJANE,

KAO I ČASNE SESTRE, KOJI U SVOJIM ŽUPAMA ILI SAMOSTANSKIM CRKVAMA ŽELE IMATI ANTIĆeve nedjelje, višednevne ANTIĆeve duhovne obnove ili ANTIĆeve duhovne vježbe

DA NAM SE JAVE RADI DOGOVORA

